

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklbaba

Özel sayı

Her okuyucuya

Bir hafta tatil

— Bak karıcığım, sana düdüklü tencere aldım!..

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sagdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum var mı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:
SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

**Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstiğini tercih eder?**

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır : Omür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
naylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans : 3334 — 183)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 46 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 5 Kasım 1969

İŞTE O ÜLKEYE BİRER BİLET.. GÜLE GÜLE EĞLENİN !

HERKES pathcanın bir türlü-sünü sever, kimi imambayıl-diya bayılır, kimi musakka-sına dayanamaz, kiminin path-can kebabına zaafı vardır, kimi tavaşına doyamaz, kimi beğendi-sini beğenir, kimi silkmesinden yanadır, kimi dolmasına vurgun-dur...

Biz de bir fıkrasını tutarız path-canın... Hani sabah akşam kırk türlü pathcanı sofrada görmek-ten usanmış da adamcağız:

— Allah rızası için pathcansız bir su.. demiş.

Akbaba işte size bu hafta bir pathcansız su, yani politikasız bir sayı sunmak dileğindedir.

Doğrusu ya güç bir iş bu...

Düşünün bir kere, Paşa'sız, Demirel'siz, Bölükbaşı'sız bir Akbaba sayısını... Anayasa Mahkemesi ne yapmış, siyasi partilerin kulislerinde neler olmuş, kabine nasıl kurulmuş, Bakanlık koltuğu uğruna neler döndürülmüş, mebus beyler neler çevirmişler; sağcılarımız, solcularımız, göbekçilerimiz, ilericilerimiz, gericilerimiz, takunyahılarımız, yeminlilerimiz, Bilgiç'çilerimiz, Nurcularımız,

plâncılarımız, komandolarımız ne marifet göstermişler?

Hepsini bir solukta es geçip bir Akbaba çıkarmak?..

Mümkün mü?

Elleri kolları sıvadık mümkün olduğunu ispatlamaya çalıştık.

Pathcanın en lezzetli, en âla yemeklerini bırakıp, okurlarımıza pathcansız bir memba suyu içirebilmek için yapmayacağımız şey yoktu.

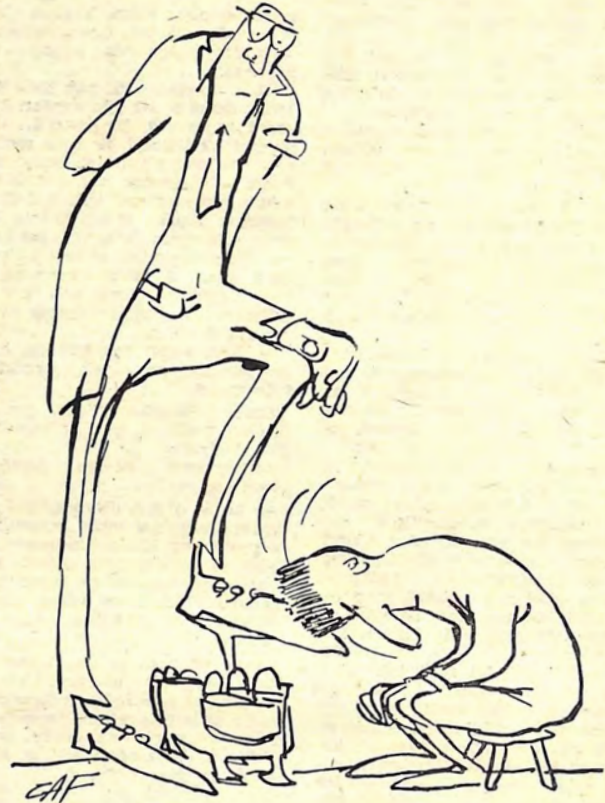
Paşa'yı görmezlikten geldik, Demirel'in incilerini yuttuk, Ecevit'i iğnelemek zevkinden vazgeçtik, Türkeş'in karikatürünü çöp sepetine attık, mebus beyleri bir yana bıraktık, iç ve dış politikanın üstüne bir çarpı işareti kondurup iptal ettik...

Ve okurlarımıza bir hafta tatil verelim dedik.

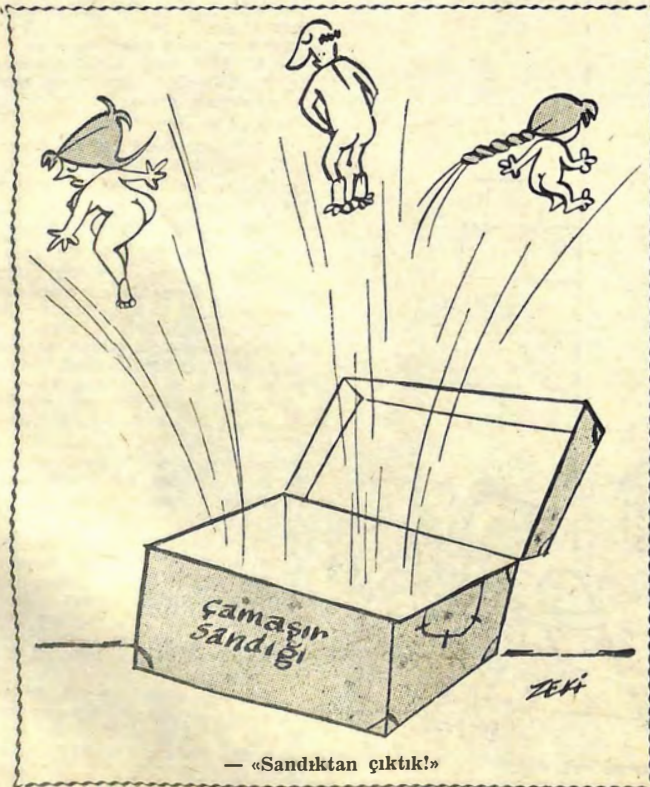
İnsan azmetmeye görsün, başaramıyacağı iş yoktur.

İşte elinizdeki Akbaba bu azmin sonucudur.

Kolay değil, her hafta önümüze avuç avuç inci serpen politikacıya sırtımızı dönüp, böyle bir defineyi bırakmak kolay değil...

YAZISIZ

— «Sandıktan çıktık!»

Eğer sevgili okurlar bu işin içinde siz olmasaydınız, sizi bir haftalık tatille dinlendirmek için çarpımasaydı yüreğimiz, emin olun ki böyle birşeye katlanamazdık.

Salt sizin için katlandık buna...

Ama kötü mü oldu politikasız Akbaba?

Ah sevgili okurlar, bu dünya yalnız politikadan mı ibaret?

Politikasız bir gökyüzü yok mu mavi mavi...

Sonbaharda sararmış yapraklarıyla politikasız bir orman yok mu?

Şırl şırl bir dere yok mu, politikasız akan?

Bir âhu gözlü sarışın yok mu, politikasız?

Bir ihtiyaç yok mu eli öpülecek, politikasız?

Bir çocuk yok mu, politikasız şarkı söyleyen?

Doğum gününde bir küçüğe oyuncak armağan edilmez mi politikasız?

Ve dostluklar, arkadaşlıklar, kardeşlikler yok mu politikasız?

Gözler yok mu politikasız bakkan birbirine:

—Merhaba arkadaşım!

— Merhaba!

— Günlerin günlük güneşlik olsun!..

— İyilikle sağlıcakla...

Politikasız bir selâm yok mu?

Çocukların oynadığı bir yeşil bahçe, gençlerin sevdiği bir park, annelerin yün ördüğü bir oda.. ki politikasız.

Bir Boğaz yok mu, bir Marmara yok mu?

Mavi..

Dalgaların üstünde bir sandal.. Sandalın içinde bir ihtiyaç balıkçı..

Güneşten yanmış, rüzgârdan kavrulmuş..

Ellerinde kürek..

Çekiyor ağır ağır..

Politikasız.

İşte orada, o politikasız ülkede bir hafta tatili hepinize...

Paşa'sı da bir yana, Demirel'i de bir yana, Türkeş'i de bir yana, Bilgiç'i de bir yana...

İşte size politika sunmadan bir haftalık neşe tatili...

Güle güle eğlenin!

AKBABA

HERKES yaşadığı yer, oturduğu semti sever. Ama bizim yaşadığımız yerle oturduğumuz semte karşı duyduğumuz sevgi daha başkadır. Herkes komşularını sever. Ama bizim komşularımıza karşı duyduğumuz sevgi daha başkadır. Aynı ayrı allelerin yerleştiği değil, aynı soydan gelenlerin toplandığı bir yuvadır bizim mahalle. Gizlilik yoktur aramızda. Hepimiz biribirimizin girdisini çıkısını biliriz, heptimiz biribirimizin sevincini acısını şıp diye duyururuz.

Bir eşi daha bulunmayan bir yerdir canım bizim mahalle... İçimizden birinin başı mı ağrıyor? Daha ağır saplanmadan acısı taa mahalenin öbür ucuna gider. Yalnız gitse iyi... Acı duyulur da, mahalleli durur mu? Herkes kendince en etkili ilacı bulur buluşturur, içip iyileşmesi için hastaya koşuşturur.

Dedik ya, mahallemizin insanları bambaşkadır! Hepimiz aynı sofraya oturmasak bile, karşımızdaki evin evin hanımı:

— Yurdunuuur! diye müzikal bir sesle pencereye çıktı mı, tatlısıyla, tuzlusuyla o gün ne yiyeceklerini, kimin gününe gideceklerini öğrenmeyenimiz kalmaz. Çoğu kez «Bugün ne pişirelim?» derdini onların sayesinde atlatır mahalenin kadınları.

Yalnız yemek konusunda mı?... Her konuda üzüntümüze sevincimize mahalleliyi ortak etmek olmaz. — Haydi kız Mürvet... Sabahat hanım... seslenişleri başladı mı, belli ki millet sinemaya gidiyor.

Gecein bir saatinde uyuyanlar yataklarından fırladı mı, hiç şaşmaz... Ya sinemadan dönlüyor, ya da Mahmut beylerde eğleniliyor!

Alman kırlan olur diye kendi başlarına eğlenmeye gönülleri razı olmaz komşularımızın. Gördüklerini davet ederler, göremediklerine duyurmak için eğlenenin en neseli yerinde tabancayı çekip, havaya ateş ederler.

Renkli, sesli bir mahalledir gözünü sevdiğimin yeri. Fakat ikiyüz metre ilerimizde açılan karakolun mensupları, ne bilsin huyumuzu suyumuzu? Semtin yabancıları olduklarından bir gece patlamaları duyunca soluk soluğa geldiler. Sordular, soruşturdular, havaya silah atıldığını öğrenince bayağı memnun oldular.

— Aman, dedi polislerden biri, klâkson çalmayın, eksoz patlatmayın da, ziyarı yok silah atın.

Teşkilâta, klâkson ve eksoz sesleriyle mücadele edilmesi hakkında genelge dağıtıldığından, klâkson ve eksoz seslerini duymazlıktan gelemezlermiş.

Neyse adamları inandırmak için patlatılan tabancayı gösterdik de, çekip, gittiler. Bir daha da olur olmaz şeyler için bizi rahatsız etmediler.

Neşesi kaçan Mahmut bey: — İvl insan olmak da kötü bu memlekette, dedi. Ben istesem tek başıma eğlenemez miydim arkadaş? Kafayı Boğaz'daki gazinoların birinde, silâhı sahil yolunda çekemez miydim?

Yatıştırma amacıyla: — Elbette çekerdin, dedik. Eğlenmenin yasağı yok... Dilediğin yerde dilediğini yaparsın.

— Haydi dedik, mahallede zengin var, fakiri var. Eğlenecek durumda olanı var, sinemaya hasret kalanı var. Tek başıma eğleneceğime, konu komşuyu da ortak edeyim. Ama polis yadırgadı nedense...

Ne yalan söyleyeyim, ilk taşındığımızda ev sahibimiz:

— Buradaki komşuluk dünyanın hiçbir tarafında yoktur, demesine rağmen, önceleri biz de yadırgamıştık.

Taşınmıştık ama, henüz yerleşmiş sayılmazdık. Evin bir sürü kırığı döktüğü vardı, onaracak paramız yoktu. Sobamız vardı, kişilik odumuz yoktu. Odamız vardı, yapılaşına

uygun eşyamız yoktu. Yaşıtın olan üçbuçuk parça eski eşyayı nerelere serpiştirsek, kapılardan birkaçı açılmıyordu.

İştenden döndüm mü, yarı gecelere kadar dama oynar gibi eşyaları bir oraya koyuyoruz, bir buraya... Olmuyor! Yerleşmeyi bir gece sonrasına erteleyerek yatakları seriyoruz. Sonra başlarımızı yorganın içine sokup, uyuyabilmek için mahalleli hesabına yapılan içkili, şarkılı, slâhlı eğlenenin bitmesini bekliyoruz. Gece bitmeden, eğlence bitiyor nasıl olsa... Gözlerini yumup şöyle bir dalıyorsun, birkaç saat kestirdikten sonra, karşıdaki komşu kadının çın çın öten:

— Hop, haydi ben kalktım, kal-kın bakilim! komutuyla yerinden fırlıyorsun!

Sonra balkondan balkona yemek listeleri veriliyor, gezi programları düzenleniyor!

Birkaç kere yüzümün değiştiğini gören annem:

— Kızma oğlum, diye gönlümü aldı. Bu kadıncağız sabah karanlığında uyanıyorsa kimin için uyanıyor? Rahat yatağından çıkıp «Kalkın bakilim» diye bağıryorsa kimin için bağıryor? Mahallenin çalışan insanları için... İşe geç kalsanız daha mı iyi olur?

Annemin mantığı ile düşüncüne kendi kendimden utandım. Öyle ya, isteseler ne gece uykusuz bırakırlardı, ne de sabah vaktinde uyandırır-lardı. Akşam oldu mu herkes evine çekilir, kendi kendine eğlenir, kim-seciklerin ruhu duymazdı!

İşe giderken sigara almak için uğradığım bakkal:

— Güle güle oturun, dedi. Şanslı-mışsınız. Çok iyi komşulara düştü-nüz. Buranın insanları sizi kafaları-na denk gördüler mi, biraz da sev-diler mi, kıyamet kopsa sırtınız ye-re gelmez!

— Sağolun, dedim. Evimizden de, komşularımızdan da çok memnu-nuz. Biz de onları memnun etmek için elimizden geleni yapacağız.

Akşam eve döndüm, annemin de, eşimin de iki gözü iki çeşme! Gelin kayıvalıde karşılıklı geçmiş ağlaşıp duruyorlar!

— Ne oldu, neden ağlıyorsunuz?

Cevap verecekler ama, burunlarını çekmekten konuşmaya fırsat bulamıyorlar ki...

— Yahu ne oldu söyleyene... Bir şeye mi canınız sıkıldı?

Annem inledi:

— Yok oğlum.

— Üzücü bir şey mi oldu?

— İ-h.

— Kulacağın can sıkacak bir de-dikodu mu geldi?

— Yok.

— Peki, nedir sizi böyle ağlatan?

— Üzüntüden ağlamıyorum canım, diye çıkırdı eşim. Komşularımızın gösterdikleri yakınlık ikimizi de duygulandırdı. Bugün kadınların üçü gitti, beşi geldi; üçü gitti, beşi geldi!

— Ağlayacak ne var bunda? Eski-lerin, her yeni gelene yaptıkları zi-yaretlerdir bunlar.

Bu kez annem hıçkırıklarını yük-seltti:

Piyasadaki ilaçların çoğu bozuk. — Gazeteler —

— Bozuk param yok da!..

— Bunları o ziyaretlerden değil oğlum. «Güle güle oturun» demeye gelmemişler.

— Ya?... — Gece üçe kadar ışığımızın yan-masını merak etmişler. Acaba has-talık falan mı var diye...

Komşuların yakınlık göstermesi beni de duygulandırdı:

— Eee?... — E'si bu... Çoğu benim hasta ol-duğum kanısına varmış, eline bir ilâç geçiren soluğu bizde almış!

Gözyaşlarını göstermemeye çalışarak elimin tersiyle kuruladım:

— Haydi sofrayı hazırlayın da, ye-mek yiyeelim bari.

İkisi birden atıldı:

— Ağza koyacak bir şey yok. Kahvaltımın bir şeyler hazırlayın ol-lur biter!

— Neden yok?

— Dedik ya ayol hiç yalnız kal-madık diye. Gece yarısı ışığımızın yanmasını merak eden soluğu bizde aldı!

İnsanlığa insanlıkla cevap vermek gerekti ama, komşularımızın gösterdikleri yakınlığın altında kalmamak için biz ne yapmalıydık acaba?

— İşğin yanmasının nedenini söylediniz mi bari?

Neyse söylemişler. Hastalık falan olmadığını belirterek:

— Eşyalara uygun yer bulmaya çalışıyoruz, demişler.

— İyi kötü bir şeyler yiyip, erken yatalım bari, dedim. Hem uykusuz kalmayalım, hem milleti merakta bırakmayalım.

Dalmak üzereyken kapının zililiyle yerimden fırladım! Gelenin kim olduğunu öğrenen annem:

— Ne insan canlısı, ne yardım-se-ver kimseler şü bizim komşular val-lahi, diye geldi.

— Ne olmuş yine?

— Bizim blokun başındaki komşu, oğlunu göndermiş.

— Eee, ne diyor?

— İşğımızı erken sönünlük merak etmişler de, bir arıza olup olmadığını soruyor.

— Gereken cevabı verseydin.

— Verdim oğlum verdim. Gösterdikleri ilgiye teşekkür ettim.

Komşumuz bir tane olmadığına göre, garanti diğerleri de merak e-derlerdi. Kimse bizim yüzümüzden rahatsız olmasın diye ışıkları yakıp yattık. Aradan yarım saat geçti geç-med, kapının vurulmasıyla allece kalktık!

Bir koşu bakıp gelen annem:

— Üç kapı ilerimizdeki Hüsmen bey mi, Hüseyin bey mi neyse oğlu-nu göndermiş, dedi.

— Ne istiyormuş?

— İşğımızı görmüşler de, adam-cağız bizim için «Eğer canları sıkı-lyorsa buyursunlar, kağıt oynaya-lım» diyormuş.

Oğlani savdıktan sonra:

— Bu böyle olmaz, dedim.

— Olmaz oğlum, diye lafı ağzım-dan aldı annem. Medeniyet görme-miş insanlar gibi kabuğuna çekilip eve kapanmak olmaz! Taşınalı şu kadar zaman oldu. Kimin hatırını sorduk? Kimin derdine ortak olduk? Kimi buyur ettik, kimin davetine gittik? Bir yemek düşünüyörüz da, ne yiyeceğimizden kimsenin haberi olmuyor ayol...

Epey sıkıntı çekti ama, uymayı başardık sonunda. Şimdi çok rahat-ız şükür. Karşıdaki komşunun ka-dını pencereye çıkıp:

— Hop, ben uyandım, kalkın ba-kilim! komutunu verdi mi, bizimki-ler balkona fırlıyor, annem karşı blokun sonundaki komşuya bağıra bağıra gece gördüğü rüyasını an-la-tıyor, eşim üç beş kapı ilerdeki komşuya patlıcan oturtmasının tarifi-ni yapıyor.

Çoğunluğu uymak için ben de boş durmuyorum. Karnımı doyurup pen-cereye çıktım mı, başlıyorum kom-şu evleri gözlemeye... İşğın erken söndürene, annemle gaz lâmbasını

KÜÇÜK YERİN

AYDINI AZİZ NESİN

KARŞILIKLI yemek yerken üstünde kuvvet denemeleri, vücut gösterileri yapmaya çalışan delikanlıyı anlatmıştım size. Şu anlama gelen eski bir beyit vardır: «Göz görmeye yarar ama, kendi görmez.»

Benim gözüm seni görür, senin gözün de beni... Ben başkalarında gördüğüm çarpıklıkları yazıyorum ya onlar da bendekileri görüp yazsalar...

Bir de amatör şairle tanıştım. Otelden çıktım, onu karşımda buldum. Kendini tanıttı, el sıkıştık. Yüreği gözlerinde, pırl pırl bir adam... İçi dışını, dışı içini yalanlamayanlardan. Bir tek kusuru var: Küçük, dar yerin şairi. Şair de olmasa, böylesine içten, candan, özden olmazdı ya... İki dakika konuşuk, konuşmadık, şiirlerini okumaya başladı. Dört dizelik, altı-yedi dizelik kısa şiirler. Ama birini bitirip, soluk almadan ötekine başlıyor.

Yanyana yürüyoruz. O durmadan şiirlerini okuyor.

— Nasıl?

— Güzel...

Ortalama güzel şiirler. Ama kardeş, böyle sıkboğaz edilerek şiir dinletilir mi! Boyuna şiir okuyor. Hay Allah... Yahu ben buraya şiir dinlemeye mi geldim?

— Nasıl?

— Güzel...

Yenisine başlıyor. Yolda aşağı-yukarı gidip geliyoruz. Bana kim beddua etti bilmem ki, ben kime bir kötülük ettim! Bunaldım, patlayacağım. Öyle de iyi bir adam ki. «Yeter kardeşim, anladık, ben buraya şiir dinlemeye gelmedim...» de diymiyorum.

Elinden kurtulmak için planlar düşünüyorum. Daha saat oniki bile olmamış.

— Müsaade ederseniz ben yemek yiyeyim. Öğleden sonra yine buluşuruz.

— Yooo, olmaz, bırakmam... Yemeği birlikte yiyeceğiz...

Eyvaah... Bir de bana yemek yedirirse, artık kimse beni elinden kurtaramaz. Koluna girdi, durmadan, ara vermeden şiirler okuyarak bir lokantaya girdik. Garson geldi. Garsona bişey söylesem, onu dinlemiyormuşum gibi olacak.

— Çorba...

O şiirler okuyor, ben yemek yiyorum. Karşıma da oturmamış, iyi duymam diye sağ yanımda oturuyor, ağzı kulağımda... O yalnız bir zerde getirtti. Yemek yese, şiir okuyamıyacak. Zaman yitirmemek için yemek yemiyor. Ben yemeğimi bitirdim. O, şiir okumaktan, ancak zereden bir-iki kaşık alabildi.

Lokantadan çıktık. Ağzı kulağımın dibinde. Şiir başka söze, düz konuşmaya da benzemiyor. Aynı bir uyumla, aynı bir ses titreşimiyle okunacak. Bir-iki, beş-on, hattâ yirmi-otuz olsa neyse... Durmamasıya şiir okunmasına insan dayanamıyor ki...

Ne yapsam da elinden kurtulsam bu iyi adamın, diye düşünüyorum. İki şiir arasında durak, iki solukluk mola vermiyor ki ben de bişey söyleyeyim.

— Nasıl? diyor aradabilir.

Ben:

— Güzel... der demez başka bir şiire başlıyor. Offf, çıldıracağım.

— Müsaade ederseniz bir traş olayım...

Koluma girip şiir okumaya ara vermeden beni bir berbere sokuyor.

6

Hiç olmazsa traş olurken elinden, yani dilinden kurtulur, dinlenirim. Koltuğa oturuyorum. Arkamda berber, yanımda o. Ayakta, eğilmiş, kulağıma şiir okuyor yine. Offf, ne sıkıntı... Başımı sallıyorum, ofluyorum, pufluyorum, hiç orali değil. Berber sağıma geçince, o sol kulağımın dibine geliyor. Bundan daha kötü, acılı bişey düşünülemez. Berber de anladı sıkıldığımı, adamın aynadaki suratı bryik altından gülümsüyor. Allah, lillâh rızası için yeter kardeşim, yeter, n'olursun yeter... Söyleyemiyorum ki... Adam yerine koymuş, değer vermiş, bana şiir okuyor, ne denir? Suratında ustura, kulağımda şiir, berber koltuğuna sıkışmış kıvranıp duruyorum. Sinirden kaskatı kesilmişim. Aynada suratımı görünce kendimden korktum, mosmor olmuşum.

Ne kadar sıkılsam boşuna, en iyi si hiç aldırmayayım, o okusun dursun... Olmuyor ki, elde mi? Kulağımın dibinde mırıl mırıl, mızıl mızıl, şiir okunurken nasıl aldırma? Bal-börek olsa üstüste yenmez, yutulmaz. Bre Tanrının kulu, bir dakika mola ver, ara ver de kendime geleyim...

Berbere:

— Kolonya ver! diye bağırdım. Berber anladı. Avucuna doldurduğu limon kolonyasını burnuma tuttu. Kolonyayı koklarken bile beynime huniyle şiir doldurur gibi, kula-

ğıma şiir akıtıyor. Boğulacağım... Burnum kolonyadan, kulağıma şiirden tıkanacak.

Traş bitiyor, berbere parayı verirken bile kulağımdan dibinden çekilmiyor. Ne diyorsunuz, berberin kapısından çıkarken bile, ne önde ne arkada yine yanımda şiir okuyor.

İş olsun diye bir kitapçıya giriyorum. Kitap seçerken, kitapçıyla konuşurken, o yine şiir okuyor. Başkısıyla konuşmam umurunda değil.

Dayanamadım:

— Sıkıldım! diye bağırdım.

— Size «Sıkıntı» adlı bir şiirimi okuyayım. Sıkıntı...

— Bunaldım... Çok bunaldım...

— Size «Bunaltı» adlı şiirimi okuyayım... Bunaltı...

Okuyor.

— İstemiyorum, dedim.

— Olur bazen, dedi, bakın, size «İstemiyorum» adlı şiirimi okuyayım.

«Sevgilim, istemem — İstemem artık konuşma — Duymak istemiyorum seni — Sesini duydukça içimde — İstem...»

Off... Bu kadar anlayışsızlık olmaz. Her halde bu adam bilerek böyle yapıyor. Bana kızan birisi olacak, hıncını böyle alıyor benden...

— Yazı yazacağım, dedim.

Gerçekten gazeteye yazı yazmalydım:

— Otele gideyim de yazayım...

Kolumda, şiir okuya okuya otele

gidiyoruz, odama giriyoruz. Güleç, temiz yüzü bir çocuk adam. Böylesine çocuk adama nasıl kaba davranabilirim! Kâğıt ötümdе, kalem elimde... Susmuyor ki bişey yazayım...

— İstanbul'a telefon edeceğim.

Santrale gazetenin telefon numarasını veriyorum. Telefonu beklerken o yine şiir okuyor. Hiç susmadı, durmadı ki... Şiir okumasa da başka bişey konuşsa, yine razıyım. Telefon ederken nasıl olsa susar.

Telefonun zili çalıyor.

— İstanbul efendim.

— Allooo...

Hiç yalanım yok. İnanın, telefon ederken bile, kulağımdan dibine oturmuş şiir okuyor. Telefonda ne söyledığımı, ne bana söyleneni anladım. Alıcıyı çat diye kapattım. Ayağa kalktım:

— Gideceğim artık...

— Gitme... dedi.

Bana «Gitme» diyor sandım. Oysa «Gitme» adlı şiirini okuyormuş.

Çantamı kapтым, merdivenlerden iniyorum. O da birlikte. O demek şiir demek... Nasıl olsa ezberindeki şiirler biter. Evet bitti. Ezberindekiler bitince cebinden şiir defterini çıkardı.

Otobüslerin bulunduğu alana geldik. Bir yazıhaneye girdim:

— Otobüs var mı?

— Nereye?...

— Nereye olursa...

Şair defterini karıştırıyor:

— Bir şiirim var, «Nereye olursa», okuyayım size...

Mızıl mızıl, mırıl mırıl... Anlasın diye parmağımla kulağıma karıştırıyorum. Binlerce, onbinlerce pire kaçmış gibi, onun şiirleri zıp zıp zıplıyor kulağımın içinde.

Otobüse bindim, o da yanıma çömelmiş, şiir okuyor.

— Siz de mi gelyorsunuz yoksa?...

— Sizi şeye kadar geçireyim...

— Allahşıkına... n'olur... olmaz...

Hiç zahmet etmeyin... Ben giderim.

Ağlayacağım nerdeyse... Ağlasam belki boğalım da sinirlerim yatı-

şır... Ama bu kez de şiirlerinin etkisiyle ağladım sanacak.

— İnin, n'olur inin... Beni mah-

çup ediyorsunuz.

— Otobüs kalkana kadar kalayım

hiç olmazsa.

Otobüs de bitürlü kalkmak bilmi-

yor.

Defterdeki şiirleri de bitti. Ooooh demeye kalmadı, ceplerinden kâğıt

parçaları çıkarıp, onlardaki şiirleri okumaya başladı.

Soför yerine oturdu, motörü işletti. Ama otobüs daha duruyor. Şairi

itercesine aşağı indirdim. Körolsun, pencere yanına düşmüşüm. O dışarda, açık camdan içeri şiir okuyor.

— Siz beklemeyin rica ederim.

— «Bekleme» adlı bir şiirim var.

Otobüs kalktı.

— Allasmarladık...

— Güleğüle...

«Güleğüle» dediği de şiirmiş, oku-

yor...

Pencereden elimi sallıyorum.

Size bişey söyleyeyim mi, ben bu

adamı çok sevdim, ama çok...

Taşrada birçok yerlerde, böyle şair-

ler, hikâyeciler, romancılar gördüm,

onları dinledim. Onların kimi böyle

okur, anlatır; kimisi de üst perde-

den alır, öyle insanı umursamaz, kü-

çümser bir davranışı vardır. Hattâ

alay bile ederler. Bu, küçük yerde

sıkışık kalmış aydının dramıdır.

Yurdumuz insanların bir de böyle

bir dertleri var. Onları anlamalı...

Aziz NESİN

Amerika, kuşlardan casus yetiştirecek. — Gazeteler —

— İşte, Amerika'nın en büyük casusu!..

Her okuyucuya bir dünya

Şaka maka derken 22 yıl oldu bu işe başla-yalı...

22 yılda bir defalık olsun tatile hakkı yok mu insa-nın?..

Hangi işten hangi tatilden bah-sediyorsun sen diyeceksiniz!

22 yıldır iş edindiğimiz çok partili demokrasiden ve bizde bir defalık olsun sağlamadığı ta-tilden.

Bakın, demokrasiyi ithal etmiş olduğumuz Batı ülkeleri anaya-salarında mevcut söz hürriyeti, toplanma hürriyeti, dernek kur-ma hürriyeti, seçme ve seçilme, sandık başına gitme, meydanlar-da nutuk atma gibi hürriyetlerin dışında, yılda bir «bütün bunları unutm» hürriyeti de vardır... Gerçi anayasada «bütün bunları unutm» hürriyeti diye bir kayıt yoktur ama, milyonlarca işçinin, memurun, küçük esnaf ve zanaat-kârın yılda bir cebi paralı olarak izine çıkabildiği Batı ülkelerinde anayasada yazılı olmayan böyle bir hürriyet var.

Adam, 11 aylık bir çalışmadan sonra olgunlaşan ve 11 inci ayın sonunda içinden para çıkan, eğ-lence çıkan, seyahat çıkan de-mokrazi meyvasını koparıp tati-le gidiyor. İster yabancı bir ül-keye gidiyor, ister dağlık bir say-fiye yerine çekiliyor, ister deniz kenarına iniyor; neticede 11 ay'ın hay-huyunu kafasından silip u-nutma hakkına sahip oluyor.

Bizde henüz böyle bir hak yer-leşmemiş olduğundan yıl 12 ay, 4 yıl 48 ay demokrasi yolunda mücadele edip, yorgun düşüyor, sandık başına gidiyoruz, fakat hiçbir zaman demokrasi meyva-sını koparamadan haydi başho-ruz yine 4 yıllık yeni bir müca-dele hayatına, dinlenmeden...

Bu nedenlerden ötürü, Akbaba, okurlarına, dinlendirici bir sayı sunmayı uygun gördü ve sizlere

uzun yıllardır süregelen politika dalâşmalarından, politika kavgalarından ve politika ağzlarından uzak bir sayı hazırladı.

Bu sayının, sizlere, yorgunluk gideren bir fincan kahve gibi gü-zel gelmesini temenni ederiz...

Siz kahve mi seversiniz çay mı? Neden soruyorum bi-lir misiniz?

Bu soruya verilen cevap, bir ülkenin kalkınmasını veya kal-kınmamasını tâyin ediyor da on-dan.

Ben çay ve kahve ile kalkınma arasında yakın bir bağ bulundu-ğunu yurt dışında kaldığım yıl-larda öğrendim...

Diyelim, Avrupa ülkelerinden birinde çay, kahveden fazla içili-yor; bu, döviz geliri çay ihracına bağlı Seylân'ın kalkınması de-mek oluyor. Yok, eğer, o Avrupa ülkesinde kahve tiryakiliği daha yaygınla, bu, Seylân'ın kalkına-maması demek oluyor ve onun yerine örneğin Afrika'daki kah-ve yetiştiricisi ülkelerden biri kalkınıyor.

Londra, Paris gibi başkentler-de Seylân ve Hindistan herkesin ağzından kahve sözü değil de «bir çay lütfen» sözünün çıkma-sını temin için özel bürolar kur-muşlar (tıpkı turizm büroları gi-bi)... Ve bu bürolarda çalışanla-rın bütün işi İngilizlerin veya Fransızların kahve yerine çaya yönelmelerini sağlamak. Çünkü ne kadar çok «çay» derlerse o kadar çok döviz Seylân ve Hin-distan hazinelerine gidecek; bu-na karşılık ne kadar çok «kahve» derlerse kahve ihracatçısı bir Af-rika ülkesi zengin olacak.

Avrupalının ağzından kahve veya çay sözünün çıkması bir toplumun veya hiç olmazsa top-lumun bir kesiminin kalkınması veya kalkınmaması demektir.

Görüyor musunuz ne çeşit mü-

cadeleler oluyor yeryüzünde?..

Onun için «kahve mi çay mı?» diye sorduklarında bile çok iyi düşünüp de cevap vermek gerek. Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki en samimi ve basit sandığımız so-runun altında bile ne oyunlar var!

En samimi sorunun altında bile bir oyunun bulunduğu bir dünyada yaşıyoruz dedim de ak-luna gedi...

Shakespeare'in piyeslerinden birinde şöyle bir konuşma ge-çer:

— Ne dedin?... Ne dedin?... Bu-gün falancalar komşularına iyilik etmişler, filâncalar dostlarına o-yun oynamamışlar, bir diğerleri de yakınlarının arkasından iyi konuşmuşlar haa?... İnanmam! E-ğer insanlar bu kadar iyi oldu-larsa bu hayra alâmet değildir, dünyanın sonu geldi demektir!

400 yıl kadar önce söylenmiş bu sözler, dünyanın her zaman aynı olduğunu gösteriyor gibi.

Shakespeare'in güzel sözlerin-den biri de şudur: «Yeni kan es-ki kanunları dinlemez».

Bu sözleri, geçenlerde, bir Fransız dergisi öğrenci nümayiş-lerini gösteren kapağının altına nakletmişti.

Gençler eskileri dinlemezler di-ye politik meselelere gireceğimi sanmayın; çünkü, biraz önce de söylediklerimiz gibi, bu sayıda po-litikadan bahsetmek yok.

Yeni kan eski kanunları dinle-mez sözünü aşk ilişkilerine intikal ettirmek istemiştik.

Bu amaçla, aynı görüşü teyit eder nitelikteki bir başka İngi-liz ozanının bir şiirinden şu par-çayı nakledeceğim:

«Bu kadar sevmek, bu kadar ateş beni yakıp yok edecek diye düşündürdüm.

Fakat kim derdi ki günün bi-rinde

Bu kalb yorulacak atışı yavaşla-yacak

Ve içimdeki ateş kendiliğinden sönecek?...»

Bütün bunlardan neden bahse-yorum diyeceksiniz? Ozanların, büyük sanatçıların insan hayatı hakkında büyük doktorlardan da-ha çok şeyler bildiklerini sizlere anlatarak sizleri okumayı sevme-ye ikna için!

Bakın, kalbten ve kandan çok anladığı iddia edilen Dr. Bar-nard, ozanların bildiklerini bile-mediklerinden ötürü gitti 44 yaşında olduğu halde 19 yaşında bir kız aldı kendinden bir nesil sonraki bir gence elini uzattı...

Yeni kanın eski kanunu dinle-medikini her halde ünlü doktor Barnard da henüz bilmiyor!

Yazının baş kısmın-da «kahve mi seversiniz çay mı?» diye sor-muştum ya?...

Öyle sanıyorum ki memleketi-mizde son 20 yıldır gelişen lo-taryacılık dolayısıyla kahveye düşkünlük artmıştır.

Size, bugün —yani her şeyin i-çinden bir ikramiye çıkacak mı diye beklemeye alıştığımız bu-gün— birbirine benzer iki mad-de, örneğin iki marka çamaşır tozu verseler hangisini alırsınız?

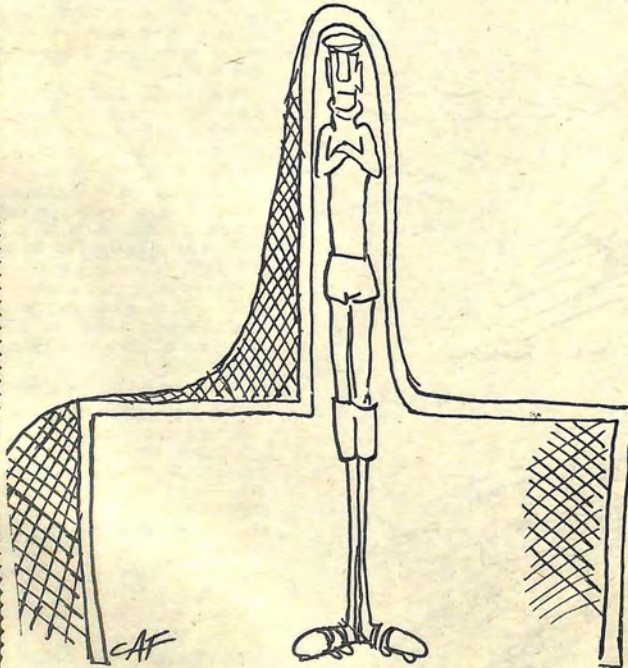
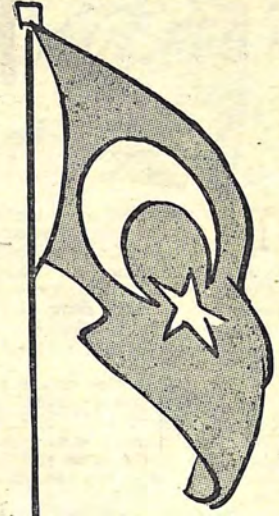
Piyangolu olanını!

E, içkinin de piyangolusunu tercih edeceğinizi tabiidir.

Kahve ile çay arasında da kah-venin piyangolu olduğu meydan-da... Çünkü, kahvenin içinden fal çıkıyor!

Reşit AŞÇIOĞLU

— Astronotlar Türkiye'ye geldi. —

Kaleci uzun boylu olunca!

ALİŞKANLIK!

Rejimin böylesi

Muzafter
İZGÜ

EVLENDİKTEN sonra hanımın dırdırından mıdır, yoksa rahatlıktan mıdır nedendir bilmem, şiştikçe şiştim. Su içsem et olmaya başladı. Çöp gibiydim evlenmeden önce, hattâ karım ilk zamanlar alay etmişti benimle:

- Hayri sokağa çıkma bugün!
- Niye?
- Hava çok rüzgârlı da ondan.
- Rüzgârlı olursa n'olurmuş?
- Ayol uçuverirsin!

Bu alay Tanrının hoşuna gitmedi mi nedir, o günden sonra şişirdikçe şişirdi beni. Otuz beşimde yüzona varınca:

— Eh, dedim kendi kendime, kırkında yüzelli, ellisinde ikiyüz, Allah ömür verir de daha çok yaşarsak, tabutumuzu vinçle kaldırır, vinçle koyarlar mezara.

Gittim doktora. Doktor:

— Hormon, dedi. Yazdı bir yığın ilaç.

İlaçları içtikçe daha çok şişmanlamaya başladım. Gittim başka bir doktora. Bu doktor:

— Sen kendine bir dert edin kardeşim, dedi.

— Aman doktor bey, dedim, bundan daha iyi dert olur mu?

— Vallahi bilmem, sana bir dert gerek!

— Efendim, politikaya atılalım desem seçimler bitti, bir daha evleneyim desem kanunlar izin vermez, boykot miting yapayım desem, o kul çağım değil.

— Benim sana söyleyeceğim bu kadar!

Gittim eve, elimi çeneme koyup kara kara düşünmeye başladım. Karım sordu:

— Ne düşünüyorsun öyle? diye.

— Hanım bırak beni, dertliyim ben, dedim.

— A aa, o da nesiymiş öyle, böyle bir kadına sahip olan bir insanın

ne gibi bir derdi olabilirmiş? dedi çıktı için içinden.

İşin yoksa anlat şimdi ona, yok efendim böyle dertli olursam zayıflayacakmışım da, kilolarımı kaybedecekmişim de, anlamaz ki, hemen alay eder.

Onbeş gün kara kara düşündüm. Çocukluğumda bir kez pederin beni bir iyice dövdüğünü hatırlama getirdim, dertlendim. Bir keresinde bir kızın beni terslediğini aklıma getirdim, dertlendim. Dokuz yıl önce dayımın öldüğünü aklıma getirip, dertlendim... Olmadı, olmadı, değil bir gram vermek, onbeş günde onbeş kilo aldım...

Ulan aman, bu böyle giderse patlamak isten değil be! Birgün yolda baba dostu Cebbar beye rastladım. Hoştan beşten sonra:

— Vallahi sormayın Cebbar bey amca, dedim, işte gördüğünüz gibi şiştikçe şişiyorum.

Cebbar bey amca:

- Kolay canım!... dedi.
- Şişmanlaması mı?
- Yoo, zayıflaması.
- Söyle ayagının altını öpeyim Cebbar bey amca!

Adam oracıkta ayaküstü anlatıverdi.

— Aman Cebbar bey amca olur mu dersin?

— Hele bir başla sen, bana dua edersin! Kaç kişiye bu tavsiyeyi yaptım, dedi.

Hemen koştum gittim eve. Benim defterdarlıktan dört yıllık bir alacağım olacak, 7 lira 65 kuruş. Fazla tahakkuk yüzünden tam dört yıldır durur bu para defterdarlıkta. Yazdırdım dilekçeyi, çıktım vilâyet konağının en üst katına, uzattım dilekçeyi defterdara:

— Bekle, dedi...

Yarım saat dineldikten sonra, bir memur:

— Gel benimle, dedi,

İndik alt kata. Elime kocaman bir dosya tutuşturup:

— Çıkar bunu müdüre, dedi. Merdivenleri tırmanıp, müdürün yanına çıktım.

— Bekle, dedi müdür.

Yarım saat sonra:

— Git aşağı, bizim muhasebeden deminki Rifat beyi gör, dosyada ödeme emri yokmuş, onu da bulsun versin dedi de!

İndim merdivenleri...

— Rifat bey, dedim, dosyada ödeme emri yokmuş.

— Bekle, dedi Rifat bey.

Epeyce dineldim. Bu arada söyledim Rifat bey:

— Yedi lira 65 kuruş için değer mi be! diye. Şimdi Bayındırlığa git, bu ödeme emrinin örneğini bulsunlar, bir nüsha bize getir.

Çıktım dördüncü kata. Bir memur:

— İkinci kata in, Ömer beyi bul! dedi.

İkinci katı fır döndüm.

— Ömer bey altıncı katta toplanmış, dediler.

Dikildim toplantı kapısına, bir saat sonra kapı açıldı, Ömer bey çıktı:

— Efendim, ödeme emri örneği, dedim.

— Lütfen ikinci kata inelim! dedi.

İndik ikinci kata...

— Bekleyin, dedi.

Onbeş dakika bekledim.

— Sen o işin yapıldığı tarihi al gel, dedi.

Çıktım yedinci kata:

— Efendim bayındırlıktan iş tarihini istiyorlar, dedim.

Memur:

— Onu koridorun sonundaki Rauf beyden öğreneceksin, dedi.

Gittim Rauf beye:

— Efendim, işin yapıldığı tarihi istiyorlar, dedim.

— Duymadın mı? dedi Rauf bey,

paydos zili çaldı kardeşim, öğleden sonra gel!

Vilâyetten çıkar çıkmaz koştum gittim kantarcıya... Aman Allahım tastamam beş kilo erimişim. Artık kim yemeğe gider, hemen koştum gittim tekrar vilâyete. O bana söyleyen memur ancak çıkıyormuş:

— Birbuçukta gel! dedi.

— Olsun efendim, ben burada beklerim, dedim.

Yine söylendi:

— Allah Allah, 7 lira 65 kuruş için! Aman Yârabbi, ne cimriler var şu dünyada.

Hademelerle ahbap olup, vilâyet koridorlarında volta atmaya başladım. Birbuçukta damladım Rauf beyin karşısına:

— Dur be birader, hele bir nefes alalım! dedi. Bekle dışarda!

Bir kahve gitti ilkin Rauf beyin odasına, ardından demli bir çay. Sonra ben girdim. Bana:

— Al, dedi, tarihini!

İndim tekrar ikinci kata. Ömer bey:

— Hani bunun sayısı! diye çıkıştı.

Tekrar çıktım altıncı kata:

— Efendim sayısını da istiyorlarmış, dedim.

— Be birader hepsini birden isteseler ya!... Allah Allah. Ben defteri Kerim beye yolladım, uçtaki odada.

Kerim bey fazla bekletmedi, on dakikacık bekletti beni. Aldım numarayı, vardım Ömer beye, Ömer bey:

— Şimdi bir dilekçe yazdır gel bakalım! dedi.

Koştum gittim arzuhalciye, yazdırdım dilekçeyi, uzattım Ömer beye.

— Havalesi? dedi.

İkinci kata inip vali muavinine, beşinci kata çıkıp bayındırlık müdürüne imzalatım, istikamet Ömer bey, marş marş!... Ömer beyden kağıdı alıp fırladım en son kata...

— Bu ne? dedi oradaki memur.

— Ödeme emri örneği, dedim.

— Ya bu ne?

— O da dilekçe.

— Allah Allah, kardeşim biz onlara bu konuyu resmi olarak sor-

muşuz, resmi olarak cevap istiyoruz, dilekçe de nesi oluyor? Sen şimdi tekrar aşağı in, bu dilekçeyi iptal edip, bize resmi bir yazı yazınlar.

— Başüstüne efendim.

İndim merdivenleri, Ömer beyin yanına girip vaziyeti anlattım. Başını sallayıp:

— Aman be, dedi, bu işler de yalama oldu artık... Madem öyleymiş, git bizim gelen giden evraka, hemen kapının yanındadır, yazsınlar bir yazı, imzalat müdür beye, al git...

İndim aşağıya, yarım saat dineldikten sonra yazıyı yazdırabildim. Çıktım dördüncü kata. Tam müdürün kapısını çalacaktım ki, paydos zili çaldı.

Uçarak gittim kantarcıya... Ulan aman, vallahi billâhi beş kilo daha erimişim bel!... Sanki ona birşey oluyormuş gibi kantarcı benden çok seviniyor:

— Hamamdan mı beyefendi? dedi.

— Yok yok küllandan, dedim.

Sevincimden sabahı zor ettim o günü. Daha saat sekizde vilâyet koridorlarında tur atmaya başladım. Bir gün içinde tanıdık hademeler, memurlar beni:

— Bizim yedi 65'lik geldi yine, dediler.

Desinler, bana nesi? Çıktım müdüre, kâğıda baktı:

— Bu dünkü tarih, hem parafesi de yok, dedi.

İndim aşağı tarih, çıktım yukarı parafe. İmzalatım müdüre:

— Götürün şimdi bizim memura, dedi.

Balık akını var. — Gazeteler —

Yazısız

ayna

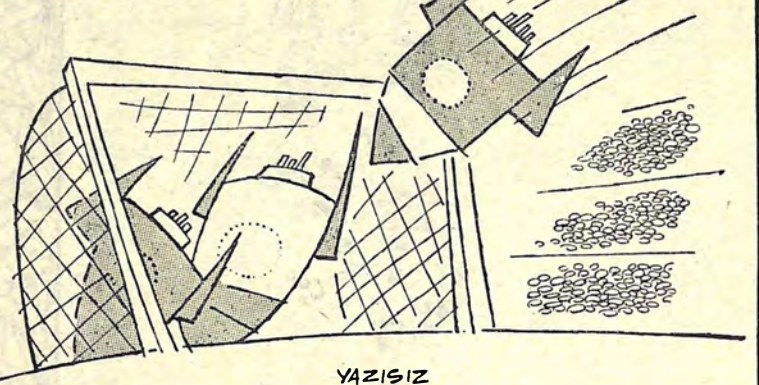
Semih Balcıoğlu

— İstanbul'da şehir hattı vapurları greve gidiyor...

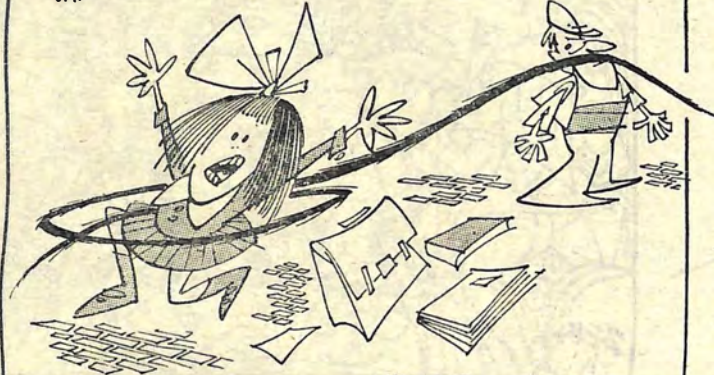
ŞEHİR HATTI !..

— Sovyetlerin fezaya fırlattıkları
uç araç yumuşak iniş yaptı. —

YAZISIZ

— BİYİKLİ ERKEKLERİN CİNSEL BAKIMINDAN PROBLEMLERİ
VAR —

YAZISIZ

— Para değerinin düşürülüp düşürülmeyeceği
konusu tartışılıyor —

— HAYDİ GEL, EN İYİSİ BİR YAZI TURA ATALIM !..

Uzattım memura kâğıdı:
— Bu ne? diye sordu.
— Bordro, dedim.
— İkinci kata in!
İndim ikinci kata. Bir güzel haş-
ladı beni oradaki memur:
— Her ötüne gelen bordro... O-
lur mu canım, haydi bunun resmi
yazısını da al gel!
Çıktım son kata:
— Resmi yazı, dedim.
— Bekle, yazalım, dediler.
İmza, tarih, sayı, numara, üç dört
kez indim çıktım vilâyetin merdi-
venlerini.
— Dosya memurluğuna, dediler.
Acep niye ki? Sorulur mu hiç?
Çok şükür bu kez bodruma da in-
dik. Hava da bir serin ki bodrum-
da, mahsustan memurun kapısında
yanım saat bekledim, terim kurusun
diye. O arada paydos zill de çaldı...
Koştum gittim yine kantarcıya.
— Oh oh, dedi kantarcı, beş kilo
daha vermişsiniz. Allah aşkına şu-
nun sırrını söyleyene bana!
— Hiç olur mu yahu!
Fırıldım yine vilâyete. Hademeler
artık iyice yüz göz oldular:
— Hoş geldin yedi 65'lik, dediler.
Varsın desinler. Bodruma inip
bekledim. Memur gelince orada bir
aramaya başladık eğile kalka, eğile
kalka... Bir ara ağzımdan kaçırır-
mışım:
— Bu kez on tamamdır, diye.
— Yahu, dedi memur, zaten alaca-
ğın 765 kuruş, on lira bana verirsen,
senin eline ne kalır?
— Kilo kilo, dedim.
— Ne kilosuz?
— Şey... Hanım gelirken on kilo
piring al demişti de...
Memurun gözü faltaşı gibi açıldı:
— On kilo piring ha! dedi. Boşu-

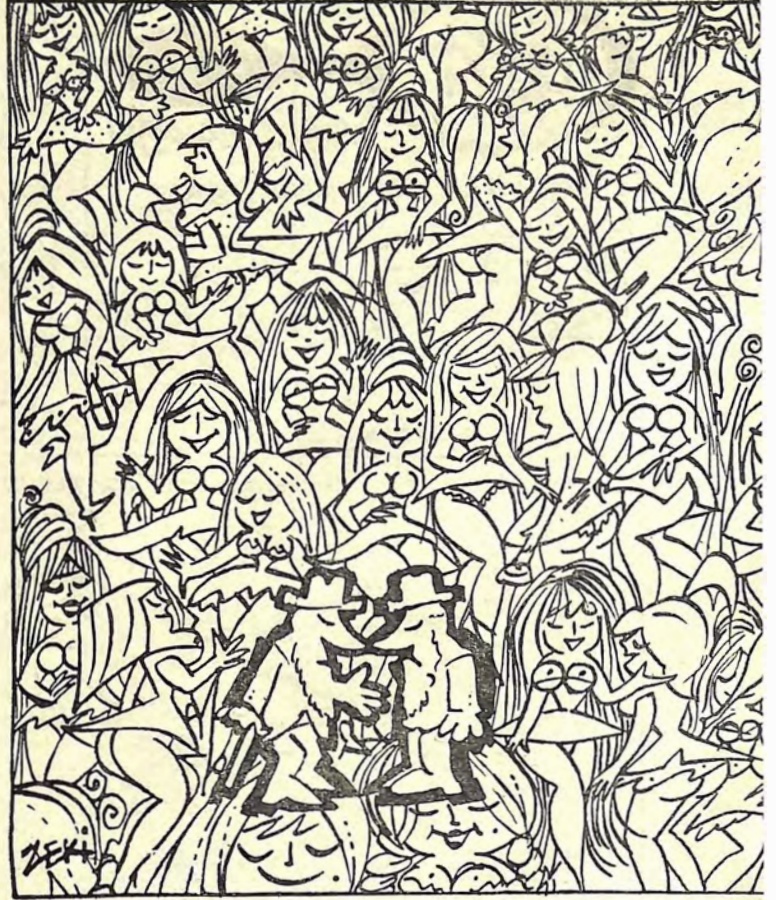
FUTBOLCU

Kim ister bizim gibi dersle kafa yormayı?
Yalnız öğreneceksin topa iyi vurmayı...
Stad seni bekliyor, giy sırtına formayı...
Ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya;
Bizim takım çok yaşa!
Yeşil çimen üstünde biz de top koştursaydık;
Seyirciyi çalımla ve golle coştursaydık;
Şık bir rövaşatayla ard üstü otursaydık...
Ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya;
Santrafor çok yaşa!
Bazen ıska geçersin, başlar birden alaylar.
Gol atmazsan seyirci nişadrsız kalaylar.
Bazen de dayak yersin olur böyle olaylar...
Ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya;
Seyirciler çok yaşa!
Futbolcu bilmez ama top çizer bir parabol.
Sen bildin de ne oldun?... İstersen allâme ol...
Senin cebin hep delik, futbolcudsa para bol...
Ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya;
Futbol topu çok yaşa!
Apti kafa uzatır (!) topu sen yakalarsın;
Onsekizden ağlara, tam doksana takarsın...
Düdük sesi: ofsaytmış... Söyle şimdi n'aparsın?
Ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya;
Hakem, hakem çok yaşa!
Seni görmeye dolar her hafta tribünler;
Seyirci bir ağzından adımı söyler, inler...
Transfer ayında da cebin dolar yüzbinler...
Ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya;
Transfer ayı çok yaşa!
Satışta sen kendini kasarsın da kasarsın;
Ya seni kaçırırlar veyahut sen kaçarsın;
En yüklü transfere imzanı da basarsın...
Ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya;
Şöhret, şöhret çok yaşa!
Yaşarsın geceleri kızlar ile pavyonda;
İçkiyi çok kaçırma, antrenmanın var on'da...
Adın bir skandala karışır en sonunda...
Ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya;
Sevgililer çok yaşa!
Başımızın bilmem ki nedir derdi ve suçu;
Okuyoruz okulda, olamadık futbolcu...
Giyemedik ayağa ıskaralı pabucu...
Ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya, ya;
Futbolculuk çok yaşa!
Mukadder ÖZAKMAN

na şişmemişsin sen böyle be bira-
der!
Kâğıdı bulduk, aldım yukarı çık-
tım.
— Tamam, dediler, şimdi şu köşe-
deki Orhan beye gideceksin, o, baş-
tan bir tahakkuk yapacak!
Gittim Orhan beye. Orhan bey:
— Onbeş kuruş pul, dedi.
İndim merdivenleri, pulu aldım,
çıktım merdivenleri... Memur, elime
kâğıdı tutuşturdu:
— Vali muavinine, oradan muha-
sebe müdürlüğüne! dedi.
İndim aşağı valî muavinine, çık-
tım yukarı muhasebe müdürlüğüne.
Müdürlük baktı baktı:
— Bunun faslı yazılmamış, dedi.
İndim aşağı, yazının kenarına bir
fasıl oturtular, çıktım yukarı, bir
imza, ardından vezne. Veznedeki
kız:
— 235 kuruş verin! dedi.
— Bozuk yok, dedim.
— Bozdurun efendim!
İndim alt kata, çıktım dışarı, boz-
durdum, tırmandım yedinci kata. U-
zattım bozuk parayı, aldım on lira-
yı, koştum gittim kantarcıya. Kan-
tarcı:
— Oh oh, on kilo vermişsiniz on
kilo daha, dedi. Yahu bey, Allah'a-
şkına söyle şunun formülünü, hiç ol-
mazsa senin gibi birkaç vatandaş
da...
— Dur daha hele sen, dedim kan-
tarcıya, yarından sonra bizim üç
metrekarelik bir tapu işi var, onu
takip edeceğim, her gün on kilo. On-
dan sonra bir istilâk işimiz var o-
nu takip edeceğim, her gün onbeş
kilo, ondan sonra özel idarede bir
işimiz var, onu takip edeceğim, her
gün yirmi kilo. Bir ay içinde sinek
olacağım, sinek...
Muzaffer İZGÜ

— Bıktım şu erkeklerden şekerim... Bu kadar da insanın üzerine düşülmez ki!..

— Benim de kalbim var, ben de hastayım!..

Mehtap'ta kraterler!..

PAZARTESİ

Yetmedi demek

«Ünlü dolandırıcı Sülün Osman, Alman televizyonunda.»
«Yedi kişinin kaatili Hamza beyaz perdede...»
«Gangster Raki sahnede!»
Tüh tüh... Gördünüz mü başımıza gelenleri!
Orta Doğu'nun en büyük hapanesi olacağı söylenen ve yapımı ancak dış yardımlarla sağlanan Sağmalcılar'daki modern cezaevi de ihtiyaca yetmedi demek.
Yetmedi de, sabıkalarının açıkta kalmasının sakıncalarını düşünen yetkililer, adamları birer ikiye, perdelere, sahnelere taksim ettiler!
Yeni yapılara mı başlasak acaba?

SALI

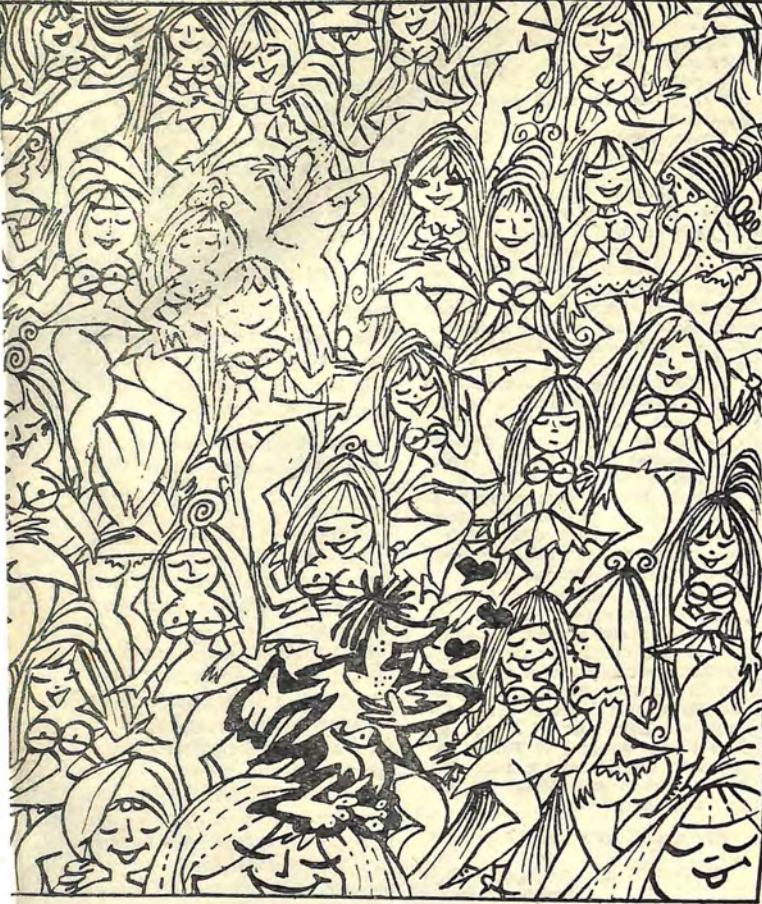
Durumuna bağlı

Hayatın çekilmez hale gelmesinden midir nedir, bir süreden beri dünyanın neresine baksanız, ölümün tanısını yapmak için birbirleriyle yarışıyor insanlar.
Bu konuyu görüşmek üzere bir bakıyorsunuz Alman tıpçıları toplanmış, bir bakıyorsunuz Fransız hukukçuları...
Öğrenildiğine göre, şimdi Amerikalılar kolları sıvamışlar. Hem bu kez, tartışmaların olumlu bir sonuca varmadığını dikkate alarak, üç kişilik bir adli tıp komitesine, ölümü tarif eden bir de kanun taslağı hazırlamışlar.
Tasarı kanunlaşsa da, tartışmalar daha yıllar yılı sürer sanırız.
Çünkü pathcan yemeğinden sonra dünyada çeşitli en bol olan şey, ölümdür! İnsanın hangi hallerde ölmüş sayılacağını, bir ülkenin yasaları değil, ölenin sosyal durumu ile anlamak mümkündür.
Örneğin politikacının ölümü, seçilmek için yeterli oy'u alamamak...
Fukaranın ölümü, yaşamasına yeterli parayı bulamamaktır.
Devlet dairelerine işi düşen vatandaşın ölümü, «Bugün git, yarın gel» cümlesini dinlemektendir...
Memurun ölümü, Personel Kanununun çıkmasını beklemektendir!
Bunlardan başka esnafın ölümü var, iş adamının ölümü var, ev sahibinin, kiracının ölümü var!
Hani diyeceğiz, yasalarla falan içinden çıkılacak işlerden değil. Ölümün kesin tarifini yapmak için ölenin sosyal durumunu dikkate alacaksınız, gelirini giderine vuracaksınız, ölüm nedenini bulup, defin ruhsatını yazacaksınız!

ÇARŞAMBA

Ayna mısın mübarek!

Dört yıl önce yapımına başlanan ve halen bitirilememiş olan Bonn'daki elçilik binamız, Almanlara alay konusu olmuş.
Bizi gültünc duruma sokanları değil, halimize gülenleri ayıpladık doğrusu. Alay edecek ne vardı yani?...
En çok dış yardım alan ülke olduğumuz halde hovardalıktan geri kalmıyormuşuz da, ona gültüyormuş.
Yahu fil'le deve değil ya... Alt tarafı, yurdumuzu temsil edecek görevimizin rahatını sağlamak için, ülkemizin şanına yaraşır bir bina yaptırmaya kalkıştık çok çok da...
Yok efendim, binanın yapımını Türk mimarlarına vermişiz de...
Ne yapacaktık yani?... Türk mimarisini dünyaya tanıtmak için, elbet kendi mimarlarımıza verecektik işi.
Mermerlerini İzmir'den getirtmişiz de...
Çatlayın patlayın, getirteceğiz işte! Mimarisi ile, malzemesi ile, işçiliği ile, süslemesi ile millî renklerimiz, millî zevklerimiz dile getiren bir eser çıkaracağız ortaya. Var mı diyeceğiniz?
Ama elöğünün ağzı torba değil ki çekip bağlayasın. Yine söyleyecek bir şeyler buluyor.

— Benim de kalbim var, ben de insanım!..

Salona konacak saksıları Bürksel' de yaptırmaştık da...

Neden yaptırmayalım? Belçika ile birlikte NATO'da bulunuyoruz. Binanın içi Amerikan sitili döşenmiş de...

Neden döşemeyelim? Amerika'dan yardım alıyoruz.

Derken binanın tavanı ile tabanı çatlayıp eğilmiş de...

Eğilir yahu! Allah yapısı değil, kul yapısı... Çatlar da, eğilir de...

Bunun üzerine iş, bizimkilerden alınıp Fransız mimarlarına verilmiş de.

Neden vermeyelim? Fransa'dan ekonomik yardım alıyoruz.

2.600.000 mark'a çıkacağı hesaplanmışken, 8.000.000 mark gitmiş de...

Bu kadarlık kusur, kadı kızında da olur. Hatâ birader... İnsan olur da, hatâ yapmaz mı? Küçükçük bir hesap yanlışlığından ne çıkar?

Birakalım, yabancılar istedikleri kadar g is nler. Bize gelince: Bonn' da yaptırmaya kalkıştığı elçilik binasıyla durumumuzu bütün yönleriyle dünyaya yansıtan Dışişleri Bakanlığını tebrik etmemiz gerek. Eksiksizlik bu kadar olur, ayna mısın mübarek!

PERŞEMBE

Daha neler çıkar

PTT'nin kanal kazısında, Bizans kalıntıları bulunmuş.

Altarını kazsak, diğer devlet kuruluşlarının temellerinden neler çıkar neler!

Eski kalıntıları söküp atmasını bilsek her işimiz dakikada bitecek, her derdimiz devâ bulacak ama, ah o Osmanlı kalıntıları, Bizans kalıntıları yok mu, milleti canından, memuru işinden bezdiriyor Bir imzalık işi, yıllarca elden ele gezdiriyor!

CUMA

Oluyor ama...

Mimarlar Odası bir kere daha şehirlerin kamulaştırılmasını istemiş. İstekleri biraz eksikliği ile hemen ye-

rine getirilir sanıyoruz.

Çünkü sayın mimarlarımızın ilk istekleri değildir bu. Sık sık toplanırlar, bazı kararlar alırlar, «Şehirler kamulaştırılmalıdır» diye demeler verirler ve ilgililerimiz, bu isteği yerine getirirler.

Ne var ki pek kolay olmuyor anlaşmaları.

Mimarlar, «Şehirler kamulaştırılmalıdır» diyor.

İlgililer, «Şehirler kondulaştırılmalıdır» anlayıp, dileği yerine getiriyor!

CUMARTESİ

Bir dert ki...

Yeni telefonlar servise girdikçe haberleşmenin imkânsızlaştığını söyleyen vatandaş, bir sabah gazetesi-nin okurlara ayrılan köşesinden basıyor feryadı:

«01, 02, 03 ve 06'yı bulmak için ne yapalım?»

Allah bilir birkaç hafta bekledikten sonra da, sorunuza cevap verecek yetkiliyi bulmak için ne yapmanız gerektiğini soracaksınız.

Yine siz bilirsiniz ya, aklımıza gelen çareyi hatırlatalım.

01, 02, 03 ve 06'daki görevlileri bulmak için adreslerini öğrenip ya evlerine gidin, ya da gazetelere kayıp ilanı verin.

Zira beklemekle insan dinden imandan çıkar, fakat telefonlardan ses çıkmaz!

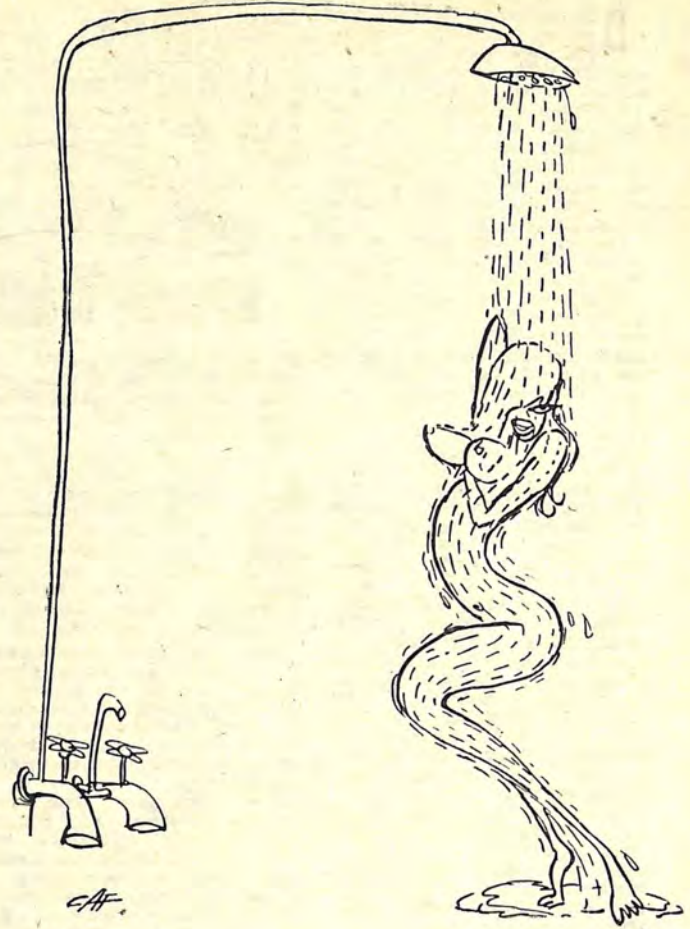
PAZAR

Anladılar

Alınan bir kararla, akıl hastanesinin bütün hastaları, bundan böyle dilediği gibi düşünecek, aklına eseni söyleyebilecekmiş.

Yâni bir nevi, akıl hastalarına düşünme ve konuşma hürriyeti tanınmış demek.

Eh, önce doktorları kutlayalım öyleyse. Anlaşılan dış ndüler, taşındılar, bizim gibi onlar da bu ülkede hiçbir akıllının, aklına geleni söylemeyeceği kanısına vardılar!

Yazısız

Yazısız

DİL, ağızımızda bulunan ufaklık bir et parçasıdır ama aslında koskoca dünyayı kucaklayabilir. Dildir bizim kişiliğimizin elbisesi. Dil sayesinde anlaşır, tanır, konuşur, görüşürüz. Dil yüzünden bozuşur, küser, dövüşürüz. Nice ülkeleri, tacları, tahtları dil sayesinde yapabiliriz de yıkabiliriz de... Dil, insanın olduğu gibi ulusun da, bayrak gibi, en kutsal varlıklarından biridir.

Konfüçyüs'e: «Bir memleketi yönetmeye çağırılsaydınız yapacağınız ilk iş ne olurdu?» diye sorarlardı.

Konfüçyüs: «Hiç şüphesiz, dili gözden geçirmekle işe başladım.» der ve dinleyenlerin hayret dolu bakışları karşısında sözlerine şöyle devam eder: «Dil kusurlu olursa, söz-lükler düşünceyi iyi anlatamaz. Düşünce iyi anlatılmazsa, yapılması gereken şeyler doğru yapılamaz. O devler gereği gibi yapılmazsa, töre ve kültür bozulur. Töre ve kültür bozulursa, adalet yanlış yola sapar. Adalet yoldan çıkarsa şaşkınlık içine düşen halk, ne yapacağını, işin nereye varacağını bilmez. İşte bunun içindir ki, hiçbir şey dil kadar önemli değildir.»

Ezop, tutsak olduğu zamanlarda, efendisi ona hiç sevmeyişi konuklarının geleceğini, çirkin, değersiz bir yemek yapmasını söyler. Ezop, dil yemeği yapar, niçin dil yemeği yaptığını soran efendisine de:

«Dünyada en kötü şey dildir. Kav-galar onunla başlar, dövüşlerde, savaşlarda dökülen kanlar, kinler, düş-manlıklar hep onun yüzündendir.» diye cevap verir.

Yine bir gün efendisi Ezop'a evi-ne çok sevdiği kişilerin geleceğini, onun için çok güzel bir yemek yap-masını söyler. Ezop, yine dil yemeği yapar. Öfkeyle niçin dil yemeği yap-tığını soran efendisine de şu cevabı verir:

«Dünyada en değerli şey dildir. Dil sayesinde insanlar birbirleriyle anlaşır, dostluk kurar, konuşur, görüşür.»

Şinasi, yazdığı kasidede:

«Dilin iradesini başta akl eder
Kı tercüman-ı lisandır anı eden
tedbir
takrir»

DİL

ERHAN TİĞLİ

diyerek dilin önemini belirtir.

Shiller der ki: «Dil, bir ulusun aynasıdır. Bu aynaya baktığımız zaman orada kendimizin en gerçek yankısını buluruz.»

Profesör Dr. A. Friedländer'e göre uygarlık: «Birkaç dil bilmek.» Kültür: «Ana dili iyi bilmek.» tir...

Halk arasında da vardır böyle dil hakkında, dilin önemini belirten atasözü ve deyimler... «Dilin kemiği yoktur» denir, dilin iyi, kötü, güzel, çirkin demeden her şeyi söyleyebileceğini anlatmak için. «Tath dil, yılanı deliğinden çıkarır.» miş. yaa!...

«Kılıç yarısı geçer, dil yarısı geçmez», «Dilin cismi küçük, cürmü büyük..», «Dil kılıktan keskindir..», «Dilini tutan başını kurtarır», «Dilinden gelenin elinden de gelir» ve bunlar gibi dille ilgili sözler ve deyimler ışık tutar yolumuza, nurlandırır yaşantılarımızı...

Güzel konuşanlara «Tath dili», «dilinden bal akıyor» deriz. «Dil mi güzel, dilber mi?» diye sorarız. Dalma güzel ve iyi konuşmasını istediklerimize «Dilin bal olsun» diye öğütte bulunuruz. Dilini tutmak; konuşmamak anlamına kullanılır. Bir kimse, çok ün kazanmış, halk arasında adı çıkmışsa, «Dillere destan oldu», «Adı dilden dile geziyor» der, eğer bu adı çıkma kötü yönde ise ve çok tekrarlanmışsa «Herkesin dilinde sakız oldu» diye tanımlarız.

«Aşkım dillere destan

Kalması duymayan»
diye şarkı bile vardır bu konuda.

Hep insanlar konuşmaz, dile gelmez ya, kimi zaman:

«Yaseminler dile geldi

Bülbül uçtu, güle geldi»

şarkısında olduğu gibi çiçekler de dile gelir. Söz gelişi, bir gül dile gelip sevgilinin gülüşünü yansıtabilir aşık olana...

Ayrıca, masallarda çeşitli hayvanların, peri, dev, cin gibi yaratıkların dile geldikleri, insan gibi konuşukları görülür. Rivayete göre, çok nazık adamın biri, yerde tozlu, kirli, paslı bir lamba görüp almış ve orasını burasını yoklar temizlerken içinden bir dudağı gökte, bir dudağı yerde bir dev çıkmış: «Dile benden ne dilersem» diye bağırması. Bizim çok nazık adam ne dese beğenirsiniz!... «Özür dilerim efendim» demiş.

Fabllerde de görülür hayvanların dile gelmesi, insan gibi konuşması. Edebiyatta sanattır, böyle cansız varlıklara ya da hayvanlara canlı kişiliği vermek, konuşturmak. Teşhis ve intak sanatı denir buna...

Dilimiz, bizim duygu ve düşüncelerimizi en iyi anlatan bir dildir. Maks Müller: «Türk dilini incelerken, insan zekasının dilde yaşadığı büyük mucizeleri görürüz» der.

Ama eski divan şairleri Türkçemizle yetinmemişler, Arapça ve Farsçadan medet umarak, yazı diliyle konuşma dilinin birbirinden ayrılmasına sebep olmuşlar ve yapma (sun'i) bir dil meydana getirmişlerdir. Bu konuda o derece ileri gidilmiştir ki, bilim eserleri Arapça, şirler Farsça yazılmış ve Türkçe basit, kaba bir dil sayılıp; avam dili olarak görülmüştür. Mesut bin Ahmet adlı bir şairle:

«Bu arada özrüm hemin nenkdür
Ki Türkün dili gen (geniş) değil
tenkdür (dar)»

diyerek ahkâm keser, ukalalık eder. Ama yine de bazen Aşık Paşa gibi bilinçli yazarlar çıkar meydana:

«Türk diline kimseler bakmaz idi
Türklere hergiz (asla) gönül ak-maz idi»

diyerek gerçeği dile getirirler. Bu

yabancı dil hayranlığı o kadar dal budak salmış, söz tarlamızı arsız ayırık otları gibi o kadar çok sarmıştır ki, yıllardır uğraşıldığı halde önlenemiyor yine de...

Dün Arapçaya, Farsçaya özenen sözde aydınlar bugün Fransızcaya, İngilizceye özenip lûgat paralıyor-ları! Oysa, yıllar önce Ziya Gökalp, Malta adasında sürgünde bulundu-ğu zaman yazdığı (1920) «Çobanlı Bülbül» şiirinin sonunda:

«Yalvar, çoban yalvar! İlin kur-tulsun!
Dile Haktan bülbül, dilin kurtul-sun!»

demisti.

Ne kadar yalvarsak nafile. «Bu rüzgâr böyle eserse» daha çok bekleriz kurtuluşu... Onlar dinlemezler bile; Ziya Gökalp'in:

«Başka dile uymaz annenin sesi
Her sözün ararsan vardır Türk-çesb»

diyen sesini...

İsterse Yahya Kemal: «Bu dil ağ-zımda annemin sütüdü» desin var-sın!... Onları yine bildiklerini okur-lar. Okusunlar bakalım! Ne demiş atalarımız:

«Benim oğlum bina okur

Döner döner yine okur»

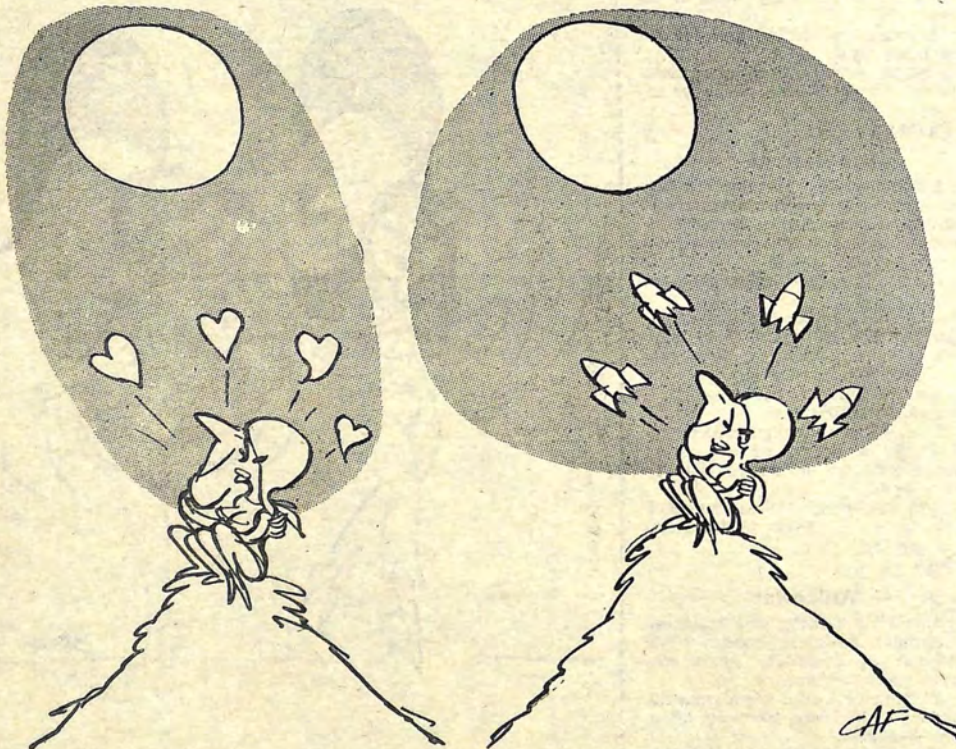
Biz, Fazıl Hüsnü Dağlarca gibi: «Türkçem, benim ses bayrağım» di-yen şair ve yazarlarımıza güveniyor, onlara inanıyoruz yalnız...

Gelin, dil konusunda bir de fıkra anlatalım sizlere. Eskiden bir tek-kede, Derviş Mehmet diye biri var-mış. Bu Derviş Mehmet, kızdığı za-man dilini bir türlü tutamaz, sık sık öfkelenir, sövüp sayarmış. O kadar öğüt verdiği halde onun bu durumu-na bir türlü engel olamayan şeyhi, en sonunda Derviş Mehmet'in dili-nin altına bir bakla koydurmuş. Bu bakla sayesinde Derviş Mehmet art-ık sövmemiş. Çünkü ağızındaki baklayı görünce sövmemesi gerekti-ğini hatırlıyor ve sövmekten vazge-çiyormuş. Bir gün Derviş Mehmet-le şeyhi, yağmurlu bir havada bir yere giderlerken, önünden geçtikle-ri evin penceresi birdenbire açılmış ve sokağa bir kadın başı uzanarak: «Efendiler, bir dakika durun!» de-miş ve kaybolmuş. Derviş Mehmet-le şeyhi şakır şakır yağın yağmur-da bir süre beklemişler. Neden son-ra pencerede deminki kadın yine görünmüş ve «Teşekkür ederim, art-ık gidebilirsiniz.» diye konuşmuş. Şeyh: «Peki, bizi böyle yağmur al-tında neden beklettiğini söylemiye-cek misin?» diye sormuş. Kadın: «Ha» demiş, «Ben civciv bastırıyo-rum da. Eğer erkekler varken bastırırsam civcivler tepeli olurmuş, ondan beklettim, kusura bakmayın, zahmet oldu.» Şeyh kızmış, köpür-müş ve Derviş Mehmet'e dönerek: «Oğlum Derviş Mehmet, haydi art-ık meydan senin, çıkar ağızından şu baklayı» deyivermiş.

Yaa, işte böyle... Belki de «Ağzın-da bakla islanmamak» deyimini bu fıkradan doğmuş bir deyimdir.

Hadi gelin, yazımızı ünlü bir halk öğütüyle bitirelim. Hepiniz de «Eli-ne, beline, diline» hâkim olan kutlu kişilerden olasınız yaşantınız boyunca. Ve yaşayınız, diliniz sayesinde, insanca!...

Erhan TİĞLİ

DÜN...

BUGÜN!..

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

İSTANBULU MEDENÎ BİR ŞEHİR HALİNE GETİRECEK PROJE HAZIR!

GELELİM PROJEYE:

Bu proje 2345 yılında tamamlanacağı zaman İstanbul tanınmayacak bir şehir olacak ve tanımak için dışardan mütehassıslar getirilecektir. Şimdi projede neler olduğunu bir bir görelim... Gözleri bozuk olanlar önde oturabilir...

LÜZUMSUZ MADDELERİ MAHVETME MAKİNESİ:

Bu makine İstanbul'daki bütün lüzumsuz maddeleri beş dakikada hamur haline getirecek ve sonra bu hamurdan lüks tip francale yapılacaktır. Makineyi icat eden teknisyen Ahmet Manivelâ şunları söylemiştir:

«— Makineyi gayet ciddiyle yaptım. Bütün parçaları tornadan çekilmiş olup hakikidir. Makine 45 beygir kuvvetinde olup beygirleri Karacabey harasından aldık... İstanbul'da ben dahil birçok lüzumsuz madde var... Bunları iyi tesbit edip makineye atar, sonra da iki kere ince kıym çekersek ne olur?... Her halde iyi olur.»

SEYYAR YÜZNUMA RALAR:

Bu buluşu da yine belediye mühendislerinden Şevket İdrar bulmuş, kendisi sık sık sıkışık yolda edecek bir yer bulamadığı için ve bu arada vatandaşların ihtiyacını da düşünerek bu seyyar yüz num-

ralar fikrini ortaya atmıştır... Bu seyyar yüznuma ralar iki tekerlekli ve önünden bir arızoz tarafından çekilen bir kabineden ibarettir... Ortadan ayrılmıştır. Ön taraf kadınlara, arka taraf erkekler için. Yolda yaya olarak yürüyen biri sıkıştığını hissettiği anda daha önceden şehirde dikilecek ihtiyaç duraklarına gidip beklemeye başlar... Seyyar yüznumara tıpkı belediye otobüsü gibi dolu olarak geleceğinden daha fazla sıkışır ve kıvrınmaya başlar... Kazara boş bir seyyar yüznumara geldiğinde hemen içine atlar ve ihtiyacını görür... Kaç durak sonra ihtiyacını görürse orada iner... Fakat bu seyyar yüznumaralarda aktarma usulü yoktur... Meselâ Bebek'ten sıkışarak binmiş olan biri, Aksaray seyyar yüznumara arabasına binip işini görmeye devam edemez... Görülürse kendisinden 35 lira ceza alınır.

AÇIKHAVA KAHVELE- Rİ:

İstanbul'da kahve ve kuraathane ihtiyacının isteklere kâfi gelmemesi halinde düşünülen açık hava kahveleri projesinin işsiz ve dalgacı vatandaşları ne kadar sevindireceği tabiidir... Bu kahveler anfi şeklinde ve en küçüğü 6000 kişilik olacaktır... Binlerce kişiyi alacak açık hava kahvelerinde ocak tam or-

Dünyanın incisi, şehirlerin kanaryası, anasının babasının bir tanesi, terbiyeli, edipli, mini mini mektepli bir çocuk edâsındaki güzel İstanbul'u muşeydecek proje 55 mimar, 45 mühendis, 235 teknisyen, 1899 amele ve bir o kadar adamın beş sene- dir çalışarak İstanbul'u imedeni bir şehir haline getirme projesi, nihayet bitmiş ve meçhul bir istikamete doğru gitmiştir. Proje üzerinde çalışan bütün arkadaşlara alenen teşekkürü bir borç bilirim... ve ödediğim zaman veririm... Söz...

İstanbul Belediye Reisi
Fahri Atabey

tada olacak, vatandaşlara kahveleri teller üstüne bağlanmış yürüyen askılarla gelecektir ve her şey düğmeyle idare edilecektir. Garson yoktur. Kahve gay isteyen vatandaşın masanın altındaki bir düğmeye basması kâfidir. O anda ocakta, masaya bağlı numara düşer ve kahveci hemen askıya istenilen şeyleri koyup telle gönderir... İskambil, tavla, domino, okey, bilardo gibi oyun malzemeleri de müşterilere yine düğme ve telle gönderilir. Bu açık hava kahvelerinin kışkırları ikinci proje ile yapılacaktır...

KOLONYA PÜSKÜRTEN OTOMATİK FIRIKSI- YON:

Bu icadı da yine Belediye mühendislerinden Losyon Hasan icat etmiştir. Galata, Beyazıt kulelerine ve Çamlıca tepelerine konacak bu firiksionlarla İstanbul'un havasının daha güzel kokması için losyon ve kolonya fışkırtılacaktır. Bu kokular her gün değişecek, halkın isteğine göre düzenlenecektir.

Halen belediyenin elinde 3456 ton losyon ve kolonya vardır... Çeşitleri şunlardır: Füjer, İstanbul geceleri, Limon, Portakal, Şıpr, Kadın teni, Aksaray akşamları, Boğaziçi, Yeni Harman, Bafra... Filitreli Maltepe bayilere yakında dağıtılacaktır... Bu kolonyalar serpilirken halkın fazla kokmaması için mendil dağıtılacak, mis gibi kokan İstanbul'un havası daha güzelleşecektir. Çok sıkı fırtınalarda rüzgârın kokuyu götürmesi halinde ekipler arızozlarla sokak aralarında koku sıkacaklardır...

HALKI DİNLENDİRME SALONLARI:

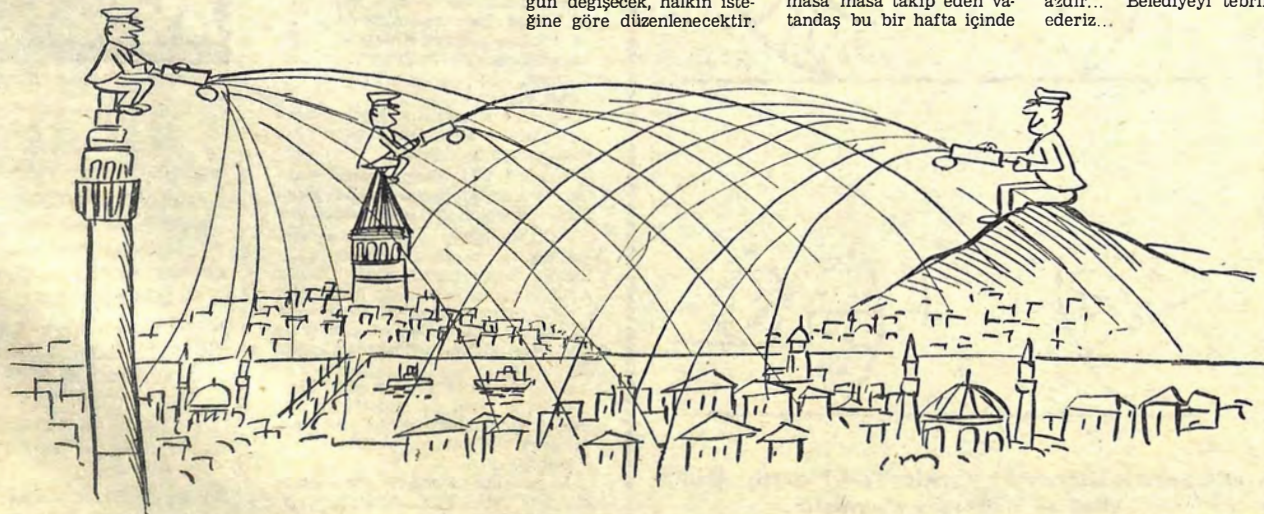
Bu buluşu da yine Belediye encümeninden Rifki Şezlong'a aittir ve iki mühendis tarafından beş sene çalışarak hazırlanmıştır. Bu salonlar, halkın çok yorulduğu hallerde biletle girilecek bir şekilde düzenlenmiş olup şehrin her semtine yapılacaktır. Dinlenmeye ihtiyacı olan bir vatandaş Belediyeye bir istida verecek ve dilekçesi bir hafta tettiği edilecek alâkalı masaya gönderilecektir. Evrakını masa masa takip eden vatandaş bu bir hafta içinde

yorgunluktan ayakta duramayacak hale geleceğinden, halkı dinlendirme salonuna götürülecek ve kendisi bir şezlonga yatırılacaktır. Bu arada dilekçesinin muamelesi bir yandan devam edecektir. Dilekçesi kabul edildiği anda za-

ten dinlenmiş olan vatandaş istirahatını tamamlamış ve salondan çıkmış olacaktır. Bu salonlar altı-şar kişiliktir ve penceresi yoktur. Bunun ne sebepten ileri geldiğini de ancak Rifki bilir...

YÜRÜYEN CADDELER:

Belediye, halkın yürümeyip caddelerin yürütmesini, bu suretle vasıta derdinin ortadan kalkacağını düşünmüş ve bu en büyük projeyi tam beş yetkilili adamına hazırlatmıştır. Yürüyen caddeler tatbik edilmeye başlandığı andan itibaren evinden çıkan bir vatandaş sokağa adımını attığı anda yirmi dakikada bir adım bile atmadan işine gidebilecektir. Ancak bu proje tatbik edilmeye başladıktan sonra şehirdeki bütün taşıt arabalarının kaldırılması halinde şoförlerin buna bozulacağı ve şehirde panik çıkacağı ve tatsız şeylerin olacağı düşünüldükten bir gün araçlar, bir gün de yürüyen caddeler çalıştırılacaktır... Amerika'dan sonra ilk tatbik edilecek yer bizim memleketimiz olacaktır ne kadar dö-vünsek, pardon övünsek azdır... Belediyeyi tebrik ederiz...

TURHAN SELÇUK

Kurucumuz Yusuf Ziya Ortaç, «Cem Ekolünden, Ramiz Ekolünden, Cemal Nâdir Ekolünden sonra, Türk karikatürcülüğünde yeni çağırın adı, hiç şüphe yok bütün özellikleriyle Turhan Selçuk Ekolü olacaktır.» diye yazmıştır.

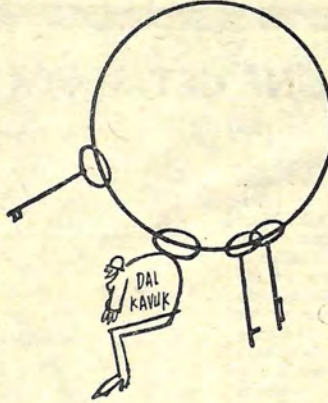
Turhan Selçuk, karikatür sanatına yeni bir üslup getirmiş sanatçıdır. Ünü sınırlarımızı aşmıştır.

Dünya basını çoğunlukla onun eserlerini ahrılar. Girdiği milletlerarası yarışmalarda, kazandığı birinciliklerle Türkiye'nin adı kaç kere başta anılmıştır.

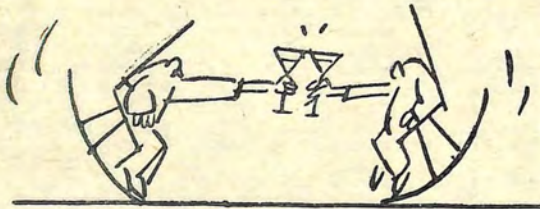
1963'te Milâno'da yayınlanan ve 1780'den bu yana dünyanın en ünlü mizah yazar ve karikatürcülerini kapsayan «Anciclopedia Dell Umoreismo» ya girmiş, «Diogenes» gibi ünlü yayınlarda yer almıştır.

Dünya basını izleyen, karikatür ve yazılardan seçmeler yapan ünlü Amerikan dergisi «Atlas» Turhan Selçuk'un birçok karikatürünü yayınlamıştır.

Akbaba, Turhan'ın «Hal ve Gidiş» adlı başarılı karikatür kitabını kanatlarını çırparak alkışlarken, ünlü sanatçımuza nice başarılar diler.

MAYMUNCUK!

«Bu karikatürler, Turhan Selçuk'un başarılı albümü «Hal ve Gidiş» ten alınmıştır.»

ÇİÇEKLİ büyük bahçenin içindeki güzel villanın sahibi madam Laure, sık sık çıktığı gezilerden birinin dönüşünde oldukça kötü bir sürprizle karşılaşmıştı. Koca evde tek başına yaşayan yetmişlik kadın, yatak odasının kapısını açınca dehşetle gerilemişti!

Kendinden başka kimsenin bulunmaması gereken evinde, hem de kendi yatağında iki genç sarmaş dolaş olmuş, en temiz vicdanlı insanların rahatlığı içinde mişil mişil uyuyorlardı!

Oysa, vicdanlarının rahat olmaması gerekirdi bu gençlerin. Çünkü yatmadan önce evin bütün gümüş takımlarını, değerli biblolarını toplayıp güzelece sarmış sarmalamışlar, yaptıkları çıkını yattıkları odanın ortasına koymuşlardı.

Bir an ne yapacağını şaşırarak madam Laure kendini çabuk toparladı. Yavaşça odadan çıktı, aşağı inerek polise telefon etti! Sonra, ağaçtan elma toplamanın kolaylığı ile bir başkasının yatağında koyun koyuna uyuyan gençleri alıp götürdü polisler!

Hırsızlık suçuyla mahkemeye verilmişti iki genç. Yargıç, önce sarışın, mavi gözlü kıza sorguya çekti: — Jan Piyer'le çoktan beri mi flört ediyorsunuz?

Genç kız: — Hayır, diye inledi. Onu tanıyalı henüz sekiz gün olmuştu ve ilk defa o gece...

— Balayınızın başlangıcına hırsızlıkta anlaşılarak girdiniz değil mi?

— Hayır, böyle bir düşünceyle gelmemiştim oraya. Bildiğim kadarıyla Jan Piyer bu yaşlı hanımın oğlu ve ev kendilerinin. Ailesi yazlığa gitmiş, yükte hafif, pahada ağır bazı değerli öte beriyi, çalınma ihtimaline karşı toplayıp getirmesini oğullarından istemişlerdi. «Haydi gel, hem evimizi görürsün, hem bana yardım edersin» dediği için kalktım gittim Jan Piyer'le... Villanın güzelliği, yatak odasının göz alıcılığı öyle etkilemişti ki beni... Böylesine lüks bir eve adım atmamıştım ömrümden! Bu heyecanla, onun okşayışlarına karşı koyamadım. Ve süslü yatakta kralar gibi seviştik!

Sonra tanışmalarını anlattı. Yeni tanışmışlardı ama, bu yakışıklı ve çapkın delikanlı genç kıza hemen iki elle kur yapmaya başlamıştı. Konuşması, görünüşü kadar güzel olan delikanlıya, işin içine evlenme vaadi de karışınca karşı koyamamıştı zavallı kız.

Babasının bir elçi olduğunu söyleyen ve bol para harcayan bir genci kaçırmak, türlü yoksulluklar içinde bocalayan hangi genç kızın işine gelirdi?

Aslında Jan Piyer'in babası bir elçilikte bulunuyordu ama görevi elçilik değil, kapıcılıktan ibaretti! Howardağına gelince: Kazandığı değil, hırsızlıktan elde ettiği paraları harcıyordu.

Jan Piyer: — Sadece hırsızlık yapmıyorum, diye gururla atıldı. İkinci mesleğim, musluk tamirciliğidir.

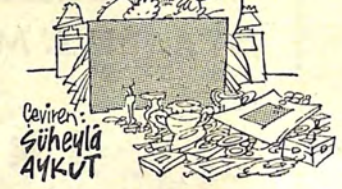
— Peki, dedi yargıç, yalnız musluk tamirciliği yapsan, eline geçen parayı emeğinle kazansan olmaz mı?

— Ömrü billâh o ağır işle uğraşacak değilim ya, diye cevap verdi delikanlı. Sayfıyelerdeki boş villalara girip çıkmak benim de hakkımdır elbet! Benimle birlikte yargılanan bu zavallı kıza gelince: O, suçsuzdur! Her söylenene inanacak kadar da aptaldır!

Gözyaşlarını tutamayan genç kız: — Bana bunu mu yapacaktın Jan Piyer? diye inledi. Senin yüzünden dünyaya rezil oldum!

Delikanlı: — Aldırma bebeğim, diye teselli etti sevgilisini. Senin hırsızlık yapamayacak kadar beceriksiz olduğunu yargıç anladı bile!

Çapkın Hırsız

Bu sözlerle madam Laure de katıldı: — Gerçekten öylesine saf bir kıza ki, polisler içeri girdiğinde bile ne olduğunu anlayamamış, yanındaki delikanlıya, «Aaa! Ne saygısızlık!... Bunlar ne hakla annenizin odasına giriyorlar?» diye sormuştu.

Kısa bir aradan sonra karar verildi, hırsızlıktan yargılanan Jan Piyer bir yıl hapse mahkûm edildi. Tutuklanıp götürülürken hâlâ: — Haksızlık denir buna, diye bağırdı. İhtiyar kadının bütün zahmeti, paketlediğimiz eşyaların sicimlerini çözmekten ibaret olacak... Bir sicim çözdürmenin cezası, bir yıl olur muymuş hiç?

Sylvia Risser'den çeviren:
Süheyla AYKUT

★

Beşincisi

Gelecek hakkındaki düşüncelerini açıklayan küçük kızlardan biri:

— Evlenince dört çocuktan fazlasını yapmam, dedi.

Diğeri sordu:

— Neden?...

— Coğrafya hocamız, dünyada doğan her beş çocuktan birinin muflak Çinli olduğunu söylüyor da ondan!

Kusursuz şoför

Uşağını çağıran lord, yeni tuttuğu şoförü nasıl bulduğunu sordu Uşak sılalınan:

— Nasıl söyleyeyim bilmem ki sir, dedi. Araba kullanması belki iyidir ama, yeni şoförünüzü dün gece madamın kollarının arasında gördüm!

— Mükemmel! diye bağırdı lord. Şoförü madam da beğendi desene!

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmî M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ : Kapak içi, san-

timi 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Hatice, koştı iki bardak getirdi. Kâmil âbi, İlyas efendiye hiç sormaksızın, onun da bardağına şarap koydu:

— Haydi şerefe! dedi.

— Şey, ben içmesem Kâmil âbi?..

— İçmesem ne demek be! İnsan meyhanede içer de Kâmil âbisinin evinde içmez mi?

İlyas efendi, bardağı başına diki. Gözleri Hatice'ye takıldı. Hatice de kendisine bakıyordu... Nasıl oldu anlayamadı, midesi birdenbire şaraba karşı büyük bir iştahla kabardı. Ve bardağı yarısına dek tüketti.

Kâmil âbi, İlyas efendiye gösterecek:

— Bu çocuk var ya bu çocuk, çok iyi bir çocuk, diyardı karısına... Yokmuş hiç kimi kimsesi... Yok değil mi?

İlyas efendi, başını sallayarak:

— Yok! dedi...

— Amma asil bir çocuk! Belli efendim, bir insan asil oldu muydu, asil olur. Asil olmayan asil olamaz... İçelim efendim! İnsanlar niye içerler, saadete içerler, şerefe içerler, sıhate içerler... Sıhate içtik, şimdi de saadete içelim! İçelim ki saadetimiz tam olsun! Kız hani salata?

Kâmil âbi, gözünün önündeki salatayı görmemişti.

Karısı, İlyas efendiden tarafa baktı, gülmüştü, başını sallayarak, salatayı kocasının önüne sürdü.

Kâmil âbi, salatısından bir kaşık aldıktan sonra bu kez Hatice'ye çatı:

— Ne kız öyle suratını asmış duruyorsun? Hiç insan evinde misafir varken suratını asar mı?

Hatice, İlyas efendinin yüzüne bakıp gülmüştü:

— Benim mi suratım asık? dedi.

— Senin ya!...

— Kalkıp oynayayım mı?

— Çü!...

Hatice tekrar İlyas efendiye bakıp güldü:

— İçince hep böyle yapar, dedi.

— Kime ne yapmışsın ulan?

— Sus sus, hadi içkini iç! Bak, İlyas efendi kaldırdı bile!

İlyas efendi Hatice'nin bu sözünü emir olarak kabul etti ve kadehini kaldırdı:

— Kâmil âbimin şerefine!

— Şerefe!... Yaşsa be ulan İlyas, adam evlâdın vesselâm... Vallahi bişiy deyim mi, ben çok sevdim seni... Kız, siz de sevin İlyas efendi. Madem babanız sevdi, siz de sevin! Gel şöyle gel, bir sırtım okşayayım... Hiç sevilmez mi bu delikanlı, şuna baksana, hayat fıskırıyor hayat!... Sevin kız bu delikanlıyı!...

Hatice'yle İlyas efendi tekrar göz-göze geldiler. Bu kez İlyas efendi gülmüştü, Hatice cevap verdi...

Kâmil âbi:

— Almam ha, ben evime güvenmediğim hiç kimseyi almam, diyardı... Ben sana güvendim de içeriye aldım... Yoksa, bu iki yetişkin kız, ikisi de... Baksana şunlara bir, nasıl gelişmişler...

Ufak kızın ensesine bir tokat aşketti:

— Hele şuna hele şuna, ablasını geçecek. Şimdiden hâcetleri olmuş birer kavun...

Kız, söylenerek içeriye gitti. Kadın:

— Kendine gel Kâmil! dedi.

— Ulan kendimdeyim ben bel!... Sen değil misin, iyi bir nasip bulsak da şu kıızı evlendiresek diyen... Hi sen değil misin?

— Kâmil...

— Fabrikadan kurtulsak!...

— Allahın delisi!...

— Damat çahşsa, biz yesek!...

Kadın, İlyas efendiden tarafa bakarak:

— Sen bakma ona! dedi.

Zaten İlyas efendi, ne zamandır hiç kimseye bakmıyordu. Boyuna 16

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Hatice'ye bakıyordu. Hatice de ona bakıyordu... Hattâ bir aralık, Hatice çatalı uzatırken eli eline bile değmişti. Bunun farkında olan Hatice, çatalı verdikten sonra muzipçe gülmüştü...

Kâmil âbi, hâlâ bağıyor:

— Yahu parasıyanan mı, sevdim işte ben bu İlyas efendiyl, sevdim, diyardı... İçelim!...

İçtiler... Şişe tükendi, Kâmil âbi: — İçki, dedi.

Hem Hatice, hem de annesi İlyas efendinin içki alıp gelmesine engel oldular... Bu arada Hatice:

— Ama siz içmek istiyorsanız, kardeşim köşeden alsın, gelsin, dedi.

İlyas efendi yeteri kadar sarhoş olmuştu... Hele Kâmil âbinin yerinde duracak hali yoktu. Kendi kendine birşeyler mırıldanıyor, birşeyler söylüyordu... Karısı:

— Haydi seni yatırıyım, dediğin de iyice sızmıştı Kâmil âbi... Onun için karısına hiç karşı koymadan, sarkarak, sürünerek yanı sıra yürüdü ve öteki odaya gitti. Bu arada Hatice ile İlyas efendi yalnız kalmışlardı... İlyas efendi, bu arada bir şeyler yapmanın icabettiğini biliyor, ama ne yapması lazım geldiğini bir türlü düşünemiyordu... Aca ba elini mi tutsaydı, laflar mı etseydi?

«Ulan sarhoşsun da be. Fırsat bu fırsat, ayıldıktan sonra iki kelimeli bir araya getiremezsin, ha gayret!...»

Nasıl oldu bilinmez, İlyas efendinin içine öyle bir kuvvet, öyle bir kuvvet geldi ki, bir anda ellerini

Hatice'nin avuçlarının içinde buldu. Önce kendisi mi uzatmıştı elini, yoksa Hatice mi, bilmiyordu... Eller birbirlerine kenetlenmişti artık... İlyas efendi, kızın kollarını tutarak yavaş yavaş yukarıya çıktı, tam göğüslerin hizasına varmıştı ki, Hatice birdenbire elini geri çekti:

— Annem! diye fışıldadı...

Biraz daha oturdular. İlyas efendinin canı hiç kalksın gitsin istemiyordu... Öyle mutlu, öyle coşkundu ki, nerdeyse kalkıp sevincinden şarkı söyleyecekti... Neden sonra:

— Ben de gideyim! dedi.

Kadın:

— Oturun canım, siz bakmayın Kâmil âbinize, o böyle zaten, içer içer sızar kalır, günün birinde böyle de canı çıkacak ya bakalım ne zaman, dedi.

— Yok yok ben gideyim artık! Hem çok geç oldu!

İlyas efendi ayağa kalktı. Kadın:

— Misafiri geçir, dedi Hatice'ye...

İlyas efendi önde, Hatice arkada, aşağıya indiler. Zifiri karanlıkta aşağıya... Son basamakta İlyas efendi tökezlenir gibi oldu, Hatice onu kollarından yakalayarak kendine doğru çekti. Tam bir teslimiyetle dudaklarını uzattı. İlyas efendiye bu öpücük hastalık sonrası bir panzehir tesiri yaparak, bir anda ayaklarını daha güçlü bastırdı yere... Bir daha, bir daha öpüştiler o zifiri karanlıkta...

Hatice:

— Benü yarın dörtte fabrikadan al! dedi.

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Çağaloğlu, Türkocağı Cad.no.1, ket:3
Telefon: 2766 00 - 2766 01. İstanbul

İlyas efendi:

— Pekiyi, diye fışıldadı...

Sokağa çıktığında, üç öpücüğün tesiriyle daha da sarhoş olmuştu İlyas efendi... Hiç gereği yokken, kestaneceğiden bir avuç kestane aldı, bir avuç para verdi... Sonra bir şarkı mırıldana mırıldana evinin yolunu tuttu...

Rüyasında hep Hatice'yi gördü... Kırmızı elbisesi, uzun saçları, ürkek bakışlarıyla, hem sert, hem yumuşak Hatice'yi...

Uyumadan önce de:

— Bu tamam artık, evleniyorsun, dedi kendi kendine...

Sabah uyandığı zaman, hâlâ geceki olayların bir rüya olduğuna inanması geliyordu... Hatice kendine nazaran oldukça iri bir kızdı. Eli dudakları, kapkara saçları vardı... Onun solgun yüzüne bakan bir insan, onda kuvvetin zerresi olmadığını sanırdı. Ama akşam öpüşürken öyle bir sıkıştı ki İlyas efendiye...

Sevinçle kalktı yatağından. Acele tarafından traş oldu, acele tarafından dışarıya çıktı. Ancak dışarıya çıkınca, Hatice'yle saat dörtte buluşacaklarını hatırladı...

Şimdi saat dörtte kadar nasıl vakit geçecekti. Kalkıp daireye gitse, «Ooo, iyi olmuş da, daireye gelmiyorum dingil dingil geziyor» diyeceklerdi. Hiç birşey olmasa bile, duramayacak, mutluluğunu onlara anlatacak, onlar da yine, «Allaun emri, peygamberin kavli» diyecekler, pişmiş aş a katacaklardı. Hiçbir şey olmasa bile, kızın babasının sarhoş bir adam olduğunu, sarhoş bir kanyepederin adamın başına belâ olacağını söyleyeceklerdi. Hele fabrikada çalışan bir kızın, hiç de dürüst bir kız olamayacağını... Söyleyemeyen bey:

«Efendim, diyecekti, kendisini daha ilk gecedan bir erkeğin kollarına atan kız... Öyle değil mi efendim?... Biz evlendiginiz zaman, bizim karınız ilk gece değil de, tam beş gece sonra soyunmuştu, hem de yalnız entarisini çıkarmıştı... Demem şu ki, ilk gecedan kendisini erkeğin kollarına teslim eden bir kız, namus ve iffet bakımından...»

Yakup bey de başlayacaktı:

«Sen çalışacaksın, onlar yiyecekler. Hem anlatmaktan bakıyorum ki adamın bir ayağı çukurda... O öldükten sonra, kaynana da senin başına, baldız da... Ya evel, o baldız n'olacak pekiyi?... Anlatıyorsun, şöyle alımlı, böyle alımlı diyorsun... Nasıl idare edeceksin, ya kız bir gün kırkırmaya başlarsa onunla bununla, ha bak, şu da eniştesi derlerse?... Olmaz efendim. Biz sana bul dediysek böylesini bul demedik ki... Namus birşeye benzemez azızım, namus...»

Daireye gitmemeye karar verdi... Bir ahçada mercimek çorbası içtikten sonra, şöyle kafasını dinlendireceği bir yere gitmeyi düşündü. En iyisi nehir kenarıydı. Nehrin kenarındaki kahvenin birine oturdu. Bir çay söyledi... Nehrin bulamlık sularına camın ardından bakarak, çayını yudumladı...

Biraz sonra orada da rahat edemedi. Tekrar kahveden dışarıya çıktı. Havada öyle bir ayaz vardı ki, donduruyordu her tarafı... Caddede bir aşağı, bir yukarı doladı. Çift çift giden insanlara baktı:

— Bunlar mutlular, ben de mutlu olacağım, dedi...

Bir kuşumcunun önünden geçerken iki yüzük almayı düşündü. Ama biraz sonra vazgeçti fikrinden:

«Dur bakalım, kız evlenmeye razı olacak mı?»

Öğleden sonra, bir meyhanenin önünden geçerken:

— En iyisi meyhane, dedi ve daldı içeriye... Hiç olmazsa, insan için cesaret buluyor, daha güzel konuşuyor, daha güzel istediklerini anlatabiliyor...

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Masrafa yazık

Londra'daki evini satmak için Edinburg'daki yuvasından ayrılan İskoçyalı, satıştan sonra postaneye koşarak, merakla bekleyen eşini sevindirmek amacıyla şu telgrafi yazdı: «Evi iyi bir fiyatla sattım. Yarın dönüyorum. Öpücükler.»

Yazdığı telgrafi memura uzatırken, «Ne diye uzattım sanki?» diye düşündü. «Üç kelime için ödenecek paraya yazık! İyi fiyat vermeselerdi satar mıydım?»

Kalemini çıkararak, «İyi bir fiyatla» kelimelerini sildi. Kağıda yeniden bir göz attı. «Evi demeye ne lüzüm var sanki?...» diye geçirdi içinden. «Kırm, buraya ev satmaya geldiğimi bilmiyor mu?»

Kaleme davrandığı gibi «Evi» de yok etti. Sonra bir daha baktı kağıda. «Yarın dönüyorum» demek de pek yersizdi. Ev parasını otellerde yiyecek değildi ya... Bir çizgi de ona çekti. Geriye sadece «Öpücükler» kalmıştı. «A kaz kafalı» dedi kendi kendine. «Ne doğum günümüz, ne evlilik yıldönümümüz... Telgrafla öpücük gönderecek kadar hovarda mıyız biz!»

Bir çizgi de öpücüğe çekti, elindeki karalanmış kağıdı ilerde darda kalan birine satma umuduyla katlayıp cebine yerleştirdikten sonra, postaneden çıktı gitti!

Yazısız

— Elbisem çok mu kapalı?...
Arkasını bir gör de öyle konuş!

Bir seferlik

Çok tembel bir erkekti. Karısı çalışır, o yerd. Evlerinde kavgı gürültü eksik olmaz, karısı, tembelliğini yüzüne vurmadan durmazdı. Bir akşam işten dönen karısına:

— Artık ben de çalışacağım, dedi. Göreceksin senden çok para kazanacağım.

— Yok canım, diye alay etti kadın. Nasıl kazanacaksın?

— Bir yıl «Erkekler Evi»nde kalacağım.

— O da ne demek?

— Canım, «Kadınlar Evi»nin aksı... Bir erkek gönlünü eğlendirmek istedi mi Kadınlar Evi'ne gitmiyor mu? Bu da onun gibi işte. Gönlünü eğlendirmek isteyen kadınlara erkek temin edilen yer. Her sefer için bir dolar alacağım.

Kadın bir kahkaha attı.

— İnanmıyor musun yani? diye öfkeyle sordu kocası.

— İnanıyorum canım, dedi kadın. Fakat bir dolarla bütün bir ömrü nasıl geçireceğini anlamıyorum!

Örnek

Komiser, ayakta sallanan adamı:

— Alkol Düşmanları Derneğine bu halinizle mi başkanlık ediyorsunuz? diye sordu.

— Evet, dedi sarhoş.

— Derneğin tüzüğüne aykırı mı bu?

— Neden aykırı olacaktı?... Her akşam bir galon şarabı keyiften içiyorum, alkolün insanı ne hallere düşürdüğünü üyelere gösteriyorum!

Anasıra çekmiş

Küçükü sıkı bir muayeneden geçiren doktor:

— Ağzını aç, «A-a-a» diye bağır bakayım, deyince araya giren genç anne:

— İsterseniz başka şey de söyleyin doktor, dedi. Boyuna bakmayın, yaşına göre çok zekidir oğlum. Okula gitmediği halde, alfabe başından sonuna kadar bilir!

— Ben kalbi bu şekilde daha güzel buluyorum... Hiç olmazsa, birşey ifade ediyor!..

Nasıl gelmiş?

Güç belâ bir bilek uyduran çocuk, sirk çadırına adımını atar atmaz okul arkadaşlarından birine rastladı:

— Kuyrukta beklemekten imammı gevredi, dedi. Biletini önceden mi almıştın sen?

— Yok, dedi arkadaş. Ağabeyimin biletıyla geldim.

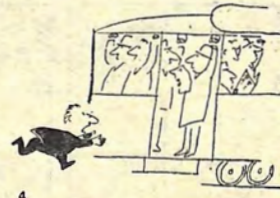
— Ağabeyin nerede? Hasta mı?

— Hasta falan değil. Şu sıralar herhalde evde biletini aramakla meşguldür!

Medeniyet

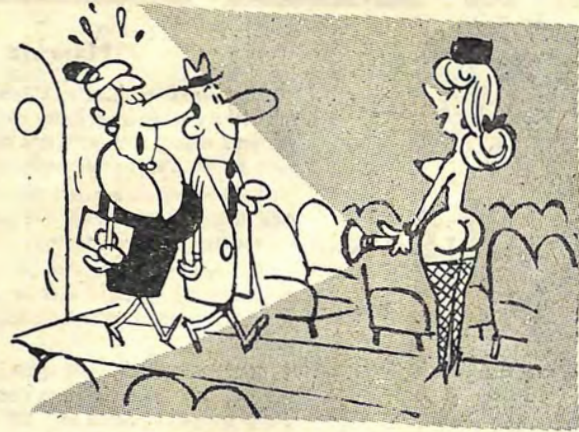
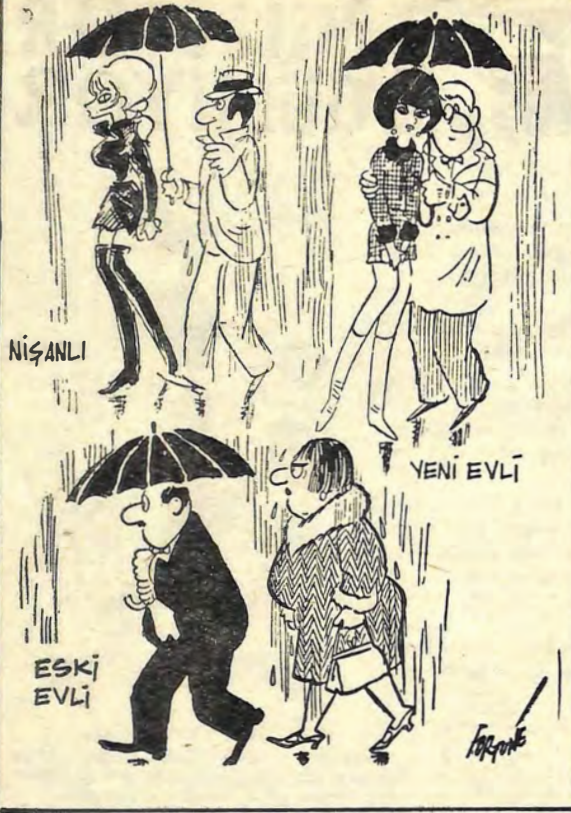
Sahrada yolunu kaybeden avcı, dört gün dört gece aç susuz, insan yüzüne hasret, yırtıcı hayvanlara yem olma korkusuyla yol aldıkdan sonra yarı ölü, küçük bir şehre ulaştı. Ortalıkta kimsecikler görünmemesine rağmen şehrin göbeğinde koca bir meydan, meydana bir darabağı ve ucunda sallanan bir ceset görüncel:

— Tanrıya şükürler olsun! diye sevinçle bağırarak. Nihayet medeni bir şehre kavuştum!

Yazısız

Dünya karikatürleri

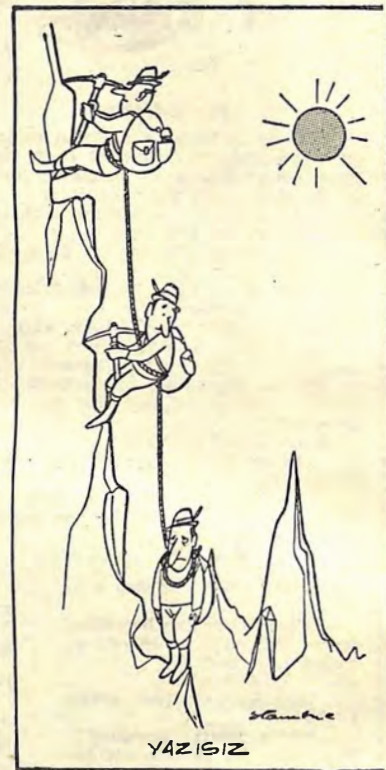
— 000, AÇIK BİR FİLM OLDUĞU NASIL DA BELLİ !..

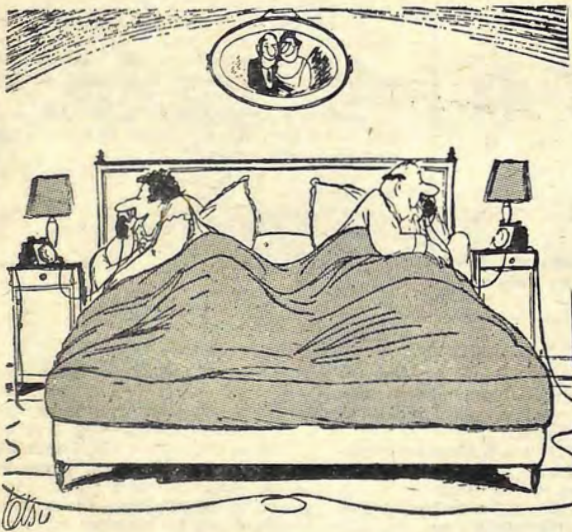
—YAHU, HİZMETÇİYİ AĞLATMaktan
NE ZEVK DUYUYORSUN ?..

— NE KOLEKSİYONU YAPTIĞI..
NIZI ÖYLE MERAK EDİYÖ-
RUM Kİ !..

YAZISIZ

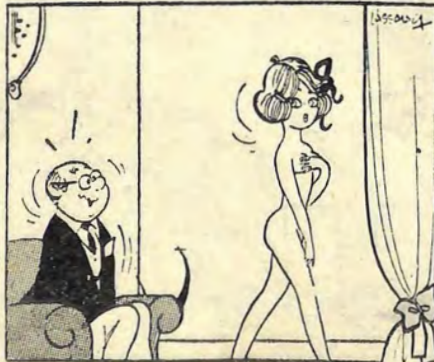
— İYİ GECELER SEVGİLİM !..

— BU APARTMANIN EN
BÜYÜK KUSURU...

— BANYONUN ...

— MİSAFİR ODASININ YANINDA OLUŞU !..

— GECE MESAİSİNE HAZIRIM
MÜDÜR BEY !..

İş Bankasında buluşalım

Büyük Çekilişin
12 MİLYON liralık
ikramiyeleri İş
Bankasında sizi bekliyor.
Tasarruflarınızın
tamamını İş Bankasında
toplayarak kazanma
şansınızı artırınız.
En kısa zamanda
sizinle de
İŞ BANKASINDA
BULUŞALIM...

Bu büyük çekilişte:

45 APARTMAN
DAİRESİ
35 ADET
100.000 LİRA
125 ADET
10.000 LİRA
550 ADET
1.000 LİRA
10100 adet
çeşitli para ikramiyesi

TÜRKİYE
İŞ BANKASI
PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR

Akhaha

— Helâl olsun abla, sen
de benim gibi arkayı
dörtlemişsin!..

